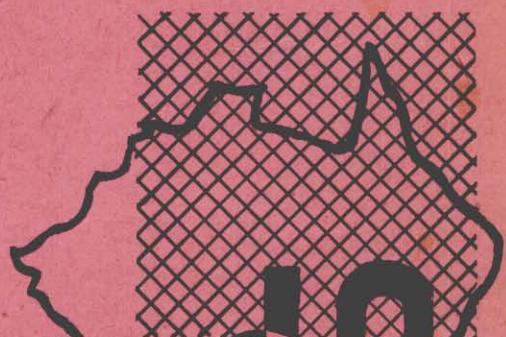

1961

11.

AUSTRALIA

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

*

Ustanovljen leta
1952

*

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

*

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

*

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

*

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLEDAR

December — Gruden

- 1 P Edmund, Marij.
- 2 S Bibijana
- ★ 3 N Prva adventna
- 4 P Franč. Ksaverij
- 5 T Stojan, Sava
- 6 S Miklavž (Nikol.)
- 7 Č Ambrož, škof
- 8 P Brezmadežno Sp.
- 9 S Valerija
- ★ 10 N Druga adventna
- 11 P Damaz, papež
- 12 T Aljoša (Aleks.)
- 13 S Lucija, mučenka
- 14 Č Konrad, Dušan
- 15 P Kristina
- 16 S Evzebij, Albina
- ★ 17 N Tretja adventna
- 18 P Gracijan, Teotim
- 19 T Urban
- 20 S Julij, Evgen
- 21 Č Tomaž, apostol
- 23 S Viktorijan, Vlasta
- ★ 24 N Četrta adventna
- ★ 25 P BOŽIĆ ROJ. GP.
- 26 T Štefan, prvi muč.
- 27 S Janez Evangelist
- 28 Č Nedolžni otroci
- 29 P Tomaž, David
- 30 S Branimir
- ★ 31 N Silvester

CE SE PRESELEITE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

S K U Š A J T E

POSLATI NAROČNINO!
P R O S I M O .

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.
Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

IZPODKOPANA CESTA, gorenjska povest Janeza Jalna iz časov, ko je železnica zapela pogrebno pesem "parizarjem" na cestah med Trstom in Dunajem. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-

go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

CLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Modern

roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Roman "Iz modernega sveta" in več drugih novel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek:
Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najnovije izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

LETTO X.

NOVEMBER, 1961

ŠTEV. 11.

SLIKE IZ DOMOVINE IN ŠE KAJ

BILE SE NAZNANJENE V ŠTEVILKI PRETEKLEGA MESECA in res smo jih videli ob napovedanem času. P. Odilo Hajnšek, novodošli duhovnik, jih je pokazal komaj po nekaj dneh svojega prihoda med nas. Ni pokazal vseh, ki jih ima, ža en večer jih je pa bilo kar dosti. Po odmevu od strani gledalcev soditi smo imeli zares lep večer in zadovoljnost je bila splošna.

Značilno za Sydney — udeležba je bila komaj kakih 150. To mimogrede. Vsak je seveda najrajši gledal tiste kraje, ki jih od doma najbolj pozna. To je naravno, Zvendar imajo take predstave svoj poglavitni namen drugje. Lepoto rojstne domovine bi želeli pokazati **zlasti naši mladini**, ki je iz lastnega opazovanja ne pozna. Pri nadalnjih slikovnih predstavah p. Odila bo treba to prav posebej podariti, pa naj bo poudarjeno že sedaj.

Ta misel se lepo ujema z besedami pisatelja Karla Mauserja o priliki Slovenskega dneva v Torontu, Kanada, ki so bile take:

"Naša narodna zavest v tujini bi morala izpričevati močno ljubezen do zemlje in rodnega jezika. Bodimo trdno prepričani, da mi starejši nosimo narodno zavest tudi za svoje otroke in svoje vnake. Ti naši otroci, ki smo jih za roko pripeljali v Kanado ali Ameriko, v Argentino ali Avstralijo, bodo na našo domovino pripeti samo toliko, v kolikor

bodo mogli spoštovati našo plemenito doslednost, našo ljubezen do majhne slovenske zemlje, in našo priraščenost k izročilom, ki smo jih prinesli od doma. Ta naša kri — ne delajmo si utvar, dragi prijatelji — **ne bo na dom privezana z razumom; zanj bo prava domovina ta, v kateri živi danes.** Tu raste, tu živi, tu se ji odpirajo možnosti in v tej domovini bo postala gibajoči delček, dodajala bo zgodovini novega sveta nove strani. In če bo nekoč te naše otroke tujec vprašal, kaj so, bodo rekli: **Kanadčani slovenskega porekla, Amerikanci slovenskega porekla. Avstralci slovenskega porekla.** Toda ne pozabimo enega: **slovensko poreklo bodo dodali, če bo v njih čustvu še spomin na plemenitega očeta in plemenito mater,** ki so do zadnje ure viseli na svoji zemljji, na svojem jeziku, na blagih izročilih, ki so jih iz starega sveta prinesli v novega. Če tega spomina v naših otrocih in naših vnučih ne bo, če bomo šviga-švaga, bodo mirno in s prepričanjem tujcu odgovarjali samo eno: Kanadčan sem, Avstralec sem, Amerikanec sem. In če spremene še ime, bo nekoč komaj zgodovinar vedel, da so zrasli iz slovenskega debla."

K Mauserjevim besedam lahko pripisemo: Poznanje domovine, čeprav samo iz slik, bo tudi pomoglo, da dosežemo, kar nam pisatelj polaga na srce.

SPREMENBA NASLOVA:

Vendar lahko rabite dosedanje povratne kuverte s prejšnjim naslovom.

MISLI imajo odslej naslov:
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney.

MATICA NAŠIH POKOJNIH

Teh imen lanska
matica še ni imela...
Naj po božjem
usmiljenju počivajo
v miru!

AQUILINA Štefanija, poročena in družinska mati, podrobnosti niso znane, umrla v Melbournu 18. julija 1961.

BALOH Marija, 68 let, vdova, doma od Celja, umrla po daljši bolezni v Riddells Creeku, Vic., 13. avgusta 1961, pokopana 14 avg. 1961.

FILIPIČ Jože, 51 let, oženjen, doma s Tolminskega, umrl po daljši bolezni v Wanneroo, W.A.

IBIČ Denis, poročen, umrl za jetiko v Melbournu 2. maja 1961.

JOVANOVIČ Milka, r. Poklar, poročena, doma iz Podgraj, umrla po avtomobilski nezgodi dne 24. junija 1961 v Adelaidi, pokopana 17. junija v Hindmarshu, S.A.

KLUN Ivan, 59 let, poročen, doma iz Št. Petra na Krasu, umrl v Clifton Hillu, Vic., 21. marca 1961, pokopan 23. marca v Keiloru.

KOCETNAR Franc, 26 let, samec, doma v Prekmurju, umrl za sončarico v Wollongongu, NSW, pokopan tam 2. februar 1961.

KRAČINA Jože, doma iz Logja pri Kobaridu, umrl v Melbournu, pokopan 9. novembra 1960 v Carltonu.

KOCJAN Suzana, 6 let, utonila v potoku v Corrimalu, NSW. 27. sept. 1961, pokopana v Wollongongu 29. sept.

LAVRENČIČ Karel, 72 let, poročen, doma iz Logja pri Kobaridu, umrl v Adelaidi 3. jan. 1961, pokopan tam 5. jan.

MOHOVIČ Anica, r. Brožič, 22 let, poročena,

doma iz Istre, umrla v Melbournu po kratki bolezni, pokopana 20. junija v Keiloru.

PAHOR Franc, 30 let, samski, doma iz Opatjegega sela, umrl v avtomobilski nezgodi blizu Adelaidе, 30. aprila 1961, pokopan 3. maja v Springbanku.

PANTER Henrik, 65 let, družinski oče, umrl po daljši bolezni v Toongabbie, NSW, pokopan v Riverstonu 22. junija 1961.

POTOČNIK Jože, 27 let, samski, smrtna žrtev cestne nezgode 1. jan. 1961. Pokopan v Arraratu, Vic.

PARMA Ljubica, 53 let, poročena, umrla po daljši bolezni v Melbournu 24. julija, pokopana 27. julija 1961 v No. Melbournu.

SAJN Janez, samski, umrl v Coomi, NSW, podrobnosti niso znane.

SLUGA Janez, 40 let, doma iz Kriškega, samec, ponesrečen pri prevažanju hlodov v Mt. Gambierju, S.A. 6. sept. 1960, pokopan na pokopališču Mt. Gambier, S.A.

SEDMAK Stanko, 34 let, samski, doma v Ilirski Bistrici, umrl v Wollongongu, NSW., 11. avgusta 1961, pokopan tam 13. avgusta.

ŠILEC Štefan, 24 let, samski, doma pri Sv. Trojici v Slov. Goricah, umrl nenadne smrti v Melbournu, pokopan na keilorskem pokopališču 5. maja 1961.

ŠPUR Anica, r. Repanšek, žena in mati, 28 let, umrla po daljši bolezni v Melbournu 15. dec. 1960, pokopana 16. dec. na pokopališču Keilor.

S pogreba Suzane

Kocjan v Wollongongu

MIKLAVŽEVANJE —

ali naj ga še gojlimo?

P. Odilo

"MIKLAVŽ" JE PRAZNIK OTROK. Ker je Miklavž svetnik Cerkve, zato je njegov praznik od nekdaj verskega značaja. Vsebuje važno verskovzgojno jedro. Slovenski starši že dolgo pred praznikom opominjajo otroke, da morajo biti pridni in ubogljivi, morajo zvesto moliti, se marljivo učiti krščanskega nauka, zakaj sv. Miklavž hodi mimo hiš in vse posluša. Dobri otroci so pričakovali od Miklavža povračilo, darove, poredne otroke pa sv. Miklavž kaznuje s tem, da pripelje s seboj "parkeljna", ki nepridneže postraši in tudi kaznuje.

God sv. Miklavža ali sv. Nikolaja se obhaja vsako leto 6. decembra. Na predvečer nastavijo otroci na okna ali pred vrata škornje, sklede, klobuke, košare ali kako drugo primerno posodo. Ko otroci spijo, pride Miklavž ter nasiplje polno svojih dobrov v te posode. Vsakemu podari po zaslugi. Navsezgodaj zjutraj hitijo otroci gledat in preštevat darove: jabolka, suho sadje, orehe, strd, potice. Tudi šolske potrebščine ali kak kos obleke. Miklavž je včasih tudi kak kovanec potisnil v rdeče jabolko. Za poredne otroke je Miklavž prinesel tudi šibo, ki je bila zapičena v repo. To šibo je moral otrok poljubiti, ko jo je dobil. Starši so šibo zatknili za tram. Bog obvaruj, da bi se je kdo dotaknil ali jo kam skril, zakaj sv. Miklavž jo je blagoslovil. Preden so bili otroci tepeni, so morali šibo poljubiti. In zato je bilo na slvenski zemlji vedno dosti duhovnikov, ker "šiba novo mašo pojede"...

To je jedro ali bistvo miklavževanja. Zgodovinska podlaga za te običaje je vzeta iz življenja sv. Nikolaja, ki je bil v naši deželi vedno v veliki časti, saj je celo stolna cerkev v Ljubljani njemu posvečena. Zgodovinsko jedro pa je sledeče: Po svojih starših je bil Miklavž zelo bogat, pa svojega sreca ni navezal na svetni mamon. In zgodilo se je, da je neki oče v Miklavževem rojstnem mestu popolnoma obubožal. Imel pa je tri hčere, ki je ravno zaradi uboštva njih poštene prišlo v veliko nevarnost. In kaj je naredil sv. škof Miklavž? Tri večere zaporedoma je šel mimo hiše obupanega očeta in vsak večer skozi odprto okno vrgel bogato

doto za eno hčerko. Tretji večer je ubogi oče neznanega dobrotnika pod oknom čakal in tam našel velikodušnega škofa, ki ga je za božjo voljo prosil, naj o tem nikomur ne pove. Za svoja dobra dela ni iskal hvale. V spomin na ta dogodek še zdaj otroci Miklavžu nastavlajo na okno.

V teku stoletij se je miklavževanje v različnih krajih različno razvilo in spremenilo. Mnogokje je ostala prvotna oblika. Ponekod hodi Miklavž kar ves teden krog in meče skozi vrata ali okna svoje darove otrokom. Na predvečer svojega godu pa pride z mogočnim spremstvom oblečen kot škof. Pridne otroke vedno obdaruje, še misliti ni, da bi jih ne. Miklavž tudi sprašuje razne molitve in krščanski nauki. Natančno tudi ve, kakšne napake ima ta ali oni otrok, pa ga resno posvari. Kaznuje pa nikogar ne, je predober in preblag. Za kazen ima v spremstvu "parkeljne", ki porednega otroka poslano postrašijo in vsak mora obljudbiti, da bo zanaprej priden, ubogljiv in dober.

V nekaterih krajih ima Miklavž svojo deklo, ki hodi že več večerov prej okrog hiš in polaga darove na okna. Otroci začno takoj moliti, ko potrka. Večkrat vidijo tudi njeno roko, kako odlaga Miklavževe dobrote. Mame seveda navadno takrat ni v sobi. Se mora z Miklavževim deklom že kaj važnega pogovoriti! Zopet drugje pa ves teden pred Miklavževim hodijo okrog parkeljni in rožljajo z verigami. Nikoli niso otroci v hiši tako pridni kot tisti teden. Ponekod ima Miklavž celo svoje pekarne za sladkarije. Otroci kar hitro pogruntajo, v kateri pekarni Miklavž kupuje.

V mnogih krajih pride Miklavž celo v cerkevno dvorano, kjer ga slovesno sprejmejo. Potem kar po imenu kliče otroke in tudi odrasle na oder ter vsakemu kaj koristnega pove. Če so parkeljni prestrogi, posreduje sv. Mihael, ki je tudi v Miklavževem spremstvu. In ko Mihael zapove parkeljnu, da mora otroka pustiti, parkelj takoj uboga. Tudi župnik, kaplan in vaški učitelj so mnogokje v Miklavževem spremstvu. Da pride z Miklavžem tudi parkelj in poredneža kaznuje, se zdi tudi otroški duši popolnoma pravično: Krepost mora biti nagrajena, grdobija pa kaznovana.

V tem je vzgojni nauk prelepne navade miklavževanja. Škoda bi je bilo, če bi prišla v pozabo.

MIKLAVŽ PRIDE

v Sydney

(glas str. 341.)

ZOPET JE MESEC OKROG. Ne vem, če bo tipkarija pravočasno končana. Vsaj poskusil bom.

★ V hiši imamo te dni posebnega gosta, novega misijonarja za avstralske Slovence, p. Odila. A nov je samo za Avstralijo, drugače pa je preizkušen ljudski misijonar. Saj menda ni župnije v Sloveniji, kjer bi ne imel misijona. Misjonaril je po Koroški, nato po Ameriki in Kanadi. Zdaj je med nami, odločen za delo med Slovenci v N.S.W. — Med nami v Melbournu je p. Odilu zelo všeč. Kot "pojoči misijonar", kakor so ga krstili ameriški Slovenci, se je včeraj udeležil vaje našega cerkvenega pevskega zbora. Jaz sem ga pa kar že prvi dan vpregel v delo: pisanje in razmnoževanje not. Pri večerni maši v Padua Hall na praznik Vseh svetnikov je kapelico razgibal, da so peli vsi verniki. V nedeljo se bo p. Odilo udeležil romanja v Sanbury, a o tem bomo poročali prihodnjič. — Novodošemu misijonarju izrekam v imenu svojih ovčic iskreno dobrodošlico z željo, da bi prišel večkrat pogledat med nas v Melbourne. Obenem pa se mu zahvaljujem za krasne paramente, ki jih je prinesel iz Amerike za naše avstralske Brezje.

★ Na vrnih duš dan sem pri Mariji Pomagaj opravil sveto mašo za vse naše pokojne rojake, znane in neznane. V nedeljo pa bom opravil mašo za vse tiste tukajšnje Slovence, ki sicer hodijo med nami, pa so mrtvi na duši. Mnogim ni mar nedeljska maša, ne petek, ne spoved, ne obhajilo; tudi ti so potrebni naših molitev, ki naj bi jim pomagale zopet vpostaviti zvezo z Bogom.

★ Sem mislil, da bo za to nedeljo na pokopališču stal spomenik, pa je šlo v livarni nekaj narobe. Granitni križ pa smo postavili pretekli teden. Žal, trava tudi letos ni uspela, četudi smo jo zaliivali sleherni dan. Premočni veter na odprttem pokopališču travici ne pusti rasti — res ne vem, kaj bi še poskušal. — Za drugi del naših skupnih gro-

bov smo že začeli cementirati temelje. Fantje našega hostela so res pridni delavci, vodi pa dela spet naš polir Štefan Sernek. Ko bodo uresničeni vsi načrti, bodo grobovi res lepo urejeni. Zahvala vsem, ki mi pomagajo z delom ali darovi: Bog Vam plačaj!

★ To pot moram poročati kar o treh smrtnih primerih. Pogreb otročka smo imeli v Melbournu, ostala dva pa v Geelongu.

Frank ZELEN je bil rojen dne 26. junija letos v mladi družini v Fitzroyu. Njegov oče je Edward doma iz Senožeč, mati pa Rina r. Salvio. Njun Francek je nedavno dobil injekcije, ki pa jih ni mogel prestati. Odpeljali so ga v Fairfield Hospital, kjer je dne 5. oktobra ob eni uri ponoči odšel med angelčke. Iskreno sožalje žalujočim staršem!

★ V Geelongu je v petek dne 13. oktobra nedano in žalostno končal življenje **Slavko LUDVIK**. Že več dni je tožil, da ga strašno boli glava. Žena ga je brez uspeha silila k zdravniku. Končno se je v zmedenosti ustrelil z gospodarjevo puško. — Pokojni Slavko je bil doma iz Bača. Rojen je bil v januarju 1924, v Avstralijo je dospel menda leta 1954. V januarju 1959 je prišla za njim v Avstralijo Ivanka Šajn iz Knežaka in poročila sta se isti mesec v Sydneyu. Nato je še nad dve leti delal v Coomi, pred tremi meseci pa je družinica dospela v Geelong, da si v Norlane ustvari svoj domek. Bil je do svoje bolezni poln načrtov in volje za bodočnost. — Mašo zadušnico sem za pokojnim opravil v ponedeljek dne 16. oktobra pri Mariji Pomagaj v Kew, pogrebne molitve pa v cerkvi sv. Janeza v North Geelongu. Od tam se je vršil pogreb na pokopališče v West Geelongu, kjer je našel Slavko svoj prerani grob. — Iskreno sožalje izrekamo vdomi Ivanki in enoletni hčerki Lidiji, kakor tudi vsem sorodnikom tukaj in v domovini.

Žalostno poročilo o drugem smrtnem primeru v Geelongu pa sem prejel sredi noči po nedelji 22. oktobra, ko sem se vrnil iz Gippslanda: Štefan POBEŽIN je umrl! Saj nisem mogel verjeti. Krepki mož v najlepših letih, ki je živel z ženo in tremi hčerkami na Thompson Rd. v Norlane in dajal gostoljubno streho mnogim slovenskim fantom... Šele zjutraj sem po telefonu zvedel, kaj se je zgodilo: V soboto (21. oktobra) je Štefan naprosil enega fantov, naj ga z motorjem popelje po papiščku. Svoji hčerki je hotel napraviti veselje. Na poti domov, nekako tri milje iz Norlane na Bathurst Marsh Roadu, je pa počila guma zadnjega kolesa. Vozniku Francu razen majhnih poškodb na rokah ni bilo nič, Štefana je pa vrglo preko njega s takoj silo, da je obležal s prebito glavo in hudimi notranjimi poškodbami. V geelongski bolnišnici so Štefanu zaman poskušali rešiti življenje. Po prejemu zakramentov za umirajoče je v nedeljo zjutraj ob pol osmih odšel v večnost.

Pokojni Štefan Pobežin je bil rojen dne 29. novembra 1922 pri Sv. Florjanu pri Rogaški Slapini. Dne 15. oktobra 1949 se je v Mariboru poročil z Justino Nemec, doma iz Laškega. Ko je zapustil domovino, je bil najprej v Nemčiji, dne 8. februarja 1952 pa je z družino na ladji "Skaubryn" dospel v Avstralijo. Iz Bonegille je bil poslan v Geelong, kjer je družnici postavil prijeten domek. Pri Pobežinovih je bilo vedno živo in veselo.

Pogrebno mašo sem opravil v torek 24. oktobra v St. Mary's Church v Geelongu, od tam smo spremili blagega pokojnika na pokopališče v West Geelongu. Številna udeležba pri pogrebu je pokazala, kako je bil Štefan priljubljen. Upam, da ga tudi v molitvi ne bo nihče pozabil. Ženi Justi in hčerkam iskreno sožalje.

★ Slovenska krsta sta bila od zadnjega poročila samo dva: Dne 7. oktobra smo pri sv. Jožefu v West Bruswicku krstili sinka Maksa Hartmana in Marije r Mrgole: za nebeški patrona je dobil sv. Janeza in sv. Frančiška. Maks je med melbournskimi Slovenci dobro znan in vrši to leto pri Slovenskem klubu dolžnosti predsednika. — V Geelongu je bil 8. oktobra krst Aleksandra, sinka Franca Bajca in Jožefe r. Sever. — Pač pa imam nekaj krstov od prej, ki jih še nisem omenil: 5. avgusta je bila pri sv. Družini v Bell Parku krščena Suzana, hčerka Antona Sedmaka in Ivane Sedmak. Naslednji dan pa prav tam Vesna Marija, hči Kara Svetec in Ane r. Tomšič. Dne 17. avgusta je v isti cerkvici zajokal Feliks Gothard, sin Feliksa Nekrep in Marije r. Šir. — Dne 27. avgusta sta v St. Albansu krščevala Milan Ogrizek in Marta r. Gerbec: dvojčkomu je ime Milan Anton in Tatjana Irena. — Vsem staršem čestitke in obilo veselja z novokrščencem!

★ Tudi porok je bilo nekaj. Najprej bi rad omenil slovensko poroko dne 23. septembra, ki ji zaradi potovanja v Južno Avstralijo nisem mogel prisostrovati: Edvard Stibilj je popeljal pred oltar župnije sv. Pavla v Bentleigh svojo sydneyško nevesto Marijo Ferluga. Edi je bil rojen v Trstu, Marija pa piše za svoj rojstni kraj Asmara v Eritreji, četudi je z dušo in telesom Slovenka. — Dne 7. oktobra sta se v cerkvi Srca Jezusovega v Newpurtu poročila Bruno Dolenc in Dora Cergolj. Ženin je doma iz Povirja, nevesta iz Slivja. — 14. oktober je videl slovensko poroko v Eppingu, kjer je Anton Ferfila rekel "da" Tereziji Lenarčič. Ženinov rojstni kraj so Senožeče, nevesta pa je iz Tabora (Zagorje na Pivki). — V Claytonu sta si obljudila zvestobo dne 21. oktobra Ivan Stanislav Prosenak in Mary Anna Vogrig. Ženin je bil krščen v Slovenski Bistrici, nevesta pa v Bairnsdale, Gippsland, rojena Slovenka. Starši so se že pred leti izselili iz Furlanije v Avstralijo. — Dne 28. oktobra sta v cerkvi sv. Brigitte v North Fitzroyu stopila pred oltar Jožef Mukavec in Anka Knaus, hčerka iz prvega zakona naše dobro poznane Pavličeve mame, rojena v Goričanu v Medjimurju. Jožef je Belokranjec, doma iz Sinjega vrha. — Isti dan sta postala zakonski par Stanko Stoklas in Marta Marinčič, v cerkvi Srca Jezusovega v Carltonu. Stanko je bil rojen v Celju in krščen v Zibiki, nevesta pa je doma iz Murske Sobote.

(Dalje str. 340)

IN BIL JE ČLOVEK

M a r i s K r e s n a

Pričujoci tako krasni opis obiska pri rajnem arhitektu Plečniku je izšel v MEDDOBJU v Argentini. Z velikim užitkom ga boste brali tudi vi. — Ur.

POZNO POPOLDNE. PROFESOR PLEČNIK je še vedno sklonjen nad načrti. Trkanje na vrata. Pogleda, kdo prihaja.

"Pridite, pridite! To so ljubi, redki gostje."

Odloži svinčnik, odmakne risbo in jo pokrije, ponudi stol in si prižge cigareto.

"Sedaj mi pa kaj lepega povejte!"

Plečnikova delavnica. Okna se odpirajo v širokem polkrogu proti Ljubljanskemu barju. Krim zapira obzorje. Žarki zahajajočega sonca se upirajo v šipe in se poigravajo z divjo trto, k sili skozi okno. Na eni strani je velika slika, posnetek freske iz Crnogroba. Sv. Jožef stoji ob ognjišču, kjer se kuha mleko. Za trenutek se je ozrl na dečka Jezusa: ogleduje križ, ki ga je pravkar stesal. Pri tem je Jožef pozabil na svoj posel. Mleko je prekipelo. Razliva se čez rob lonca in teče v širokem curku po ognjišču in po tleh.

Ob drugih stenah so police in omare in na njih risbe, zvitki papirja, načrti, modeli, kosi lesa in kamna, odlitki v maveu in kovini. Risba, šestila, kotomeri na veliki mizi. Ob mizi dva stola. Vse iz mehkega, nebarvanega lesa. Vse asketsko skromno. Vse salonsko gosposko.

Cigaretra počasi dogoreva. Ob kajenju uživa. Pogovor steče počasi.

"Kje so srečna otroška leta, kje svetniški roditelji, kje tiste lepe, svetle cerkve... Kje je čas, ko sem se veselil butare in oranž, kje je čas, ko je pri svetem Jakobu šumelo in dišalo, ko so trakovi frfrali, terementete, ali gre hitro brzec življena?"

Gradiško predmestje, okolica trnovske in šentjakobske cerkve, breg ob jubljanici in Gradaščici, to je svet Plečnikovih detinskih let. To je njegova prva ljubezen, ki ji je ostal zvest do konca. Plečnikov rod izhaja iz notranjske Hotederščice. Trije Plečniki so bili rojeni v Ljubljani. Zažareli so kot meteorji na slovenskem nebu in rod je ugasnil brez potomcev.

"Bil je oče, ki je imel tri sinove. Eden je bil pastir, drugi mesar in tretji mizar."

Trije bratje. Trije velikani. Najstarejši Andrej je bil kot prvorojenec darovan Gospodu in je bil zvesti pastir božjih otrok. Janez Plečnik je svoj delavnik preživel na prosekturni splošne bolnišnice v Ljubljani. V rokah vsakega slovenskega medicinca je njegova Anatomijska z domačo terminologijo. Domoval pa je v majhni hišici ob cesti svetega Petra. O prostem času je sedal h klavirju. Dovršeno je interpretiral Chopina. Mojster Plečnik pa je s toliko vnemo pospravljal, popravljal in obnavljal našo prestolnico, da je ta "ljubica nebes in sreče" po vsej pravici dobila pridevek "Plečnikova Ljubljana". Kako vse drugačna je bila Ljubljana tedaj, ko je ob nedeljskih jutrih tekel najmlajši med brati v šentjakobsko cerkev in sedel v klopter varoval prostor za mamo. Toplo je bilo v družini.

"Oče nam je bil kot vtelešena božja postava. In vendar, kako mehka je bila njegova molitev, ko smo zvečer legli v posteljo:

Ljuba Devica Marija, pošli nam šest angelčkov: dva k vznožju, dva k zglavju, na vsako stran enega. Ljuba Devica Marija, odeni ti nas, pakropi ti nas, obvaruj nas pred povsod pričajočo nevarnostjo! Naj v miru počivamo. Amen."

Prezgodaj je legal oče k večnemu počitku. Sinove je gnala 'uka žeja' v svet. Mati in edina hči sta ostali doma kot čuvarici svetega ognja. Kako se je mati veselila pisem iz daljnih dežel! Njena mo-

litev je spremiljala sinove, njeni opomini so jim bili vodilo.

"Jože, ti rečem, sem ti rekla in ti bom še rekla, da ne boš rekel, da ti nisem rekla."

Stisnila je pismo, ki se je končalo s pozdravom:

"Poljubljam Vas, mamka, v zavesti Vašega zdravja."

"Tam beli Dunaj mi stoji,
na Dunaju kaj se godi, me dobro poslušajte vi!"

Lepa so bila dunajska leta. Cesarski Dunaj se je sijajno razvijal. Videl sem nobeso. Spoznal aristokracijo. Spoznal pristni dunajski humor. Ta je nekaj drogocenega v življenju. Gorje mu, kdor požira življenje brez zranca humorja!"

Pomnik iz dunajske dobe je Zacherlova hiša. Zacherle, bogat industrialec, je bil tudi kulturno bogat človek. Bil je presrečen, da se je mladi mojster dobro počutil v njegovi družini. Naprosil ga je, da je bil za botra otrokom. "Zacherlova hiša — leta strahu in omahovanja. Leto, ki mi je prineslo mnogo bridkosti, pa tudi marsikatero tolažbo. In kadar sem po pravici žalosten, takrat čutim, da mi je božja pomoč blizu. Blizu tudi takrat, kadar mora pokriti mojo revščino. Trepetajam, koliko denarja bo stala hiša. Včasi bi najraje ubežal in vse skupaj pustil. Potem delam trdovratno dalje."

"Kot človek sem občutljiv. Tako rad bi kramljal o vsakdanjih podrobnostih in potem zaspal. Težko je namreč, če nimaš nikogar, toda tako je usojeno. Nebo in pekel se tepeva v meni. Morda v slehernem človeku. V tem bi se rad priplesal do večne luči, da bi tam dobil pokoj in mir, toda vsa pota so zaprta. Kaj je denar! Kaj imetje! Nič, nič! Samo Bog, ki si ga moram priboriti, ki ga moram najti skozi viharje, ta Silni in Mogočni in vendar tako neskončno Dobri!

Kje je človek, ki bi ga lahko gor pogledal! Na eno stran sem prevelik, vem, da ne gre soditi. Na drugo premajhen, vem, da ne smem. Pa Bog, ki je vtaknil to nemirno in občutljivo srce v me, me bo sodil po svoji pravičnosti. Danes sem molčeč, jutri zgovoren. Živim kakor cvetlica, enkrat kvišku dehtec z rosno kapljico v jutranji zarji, enkrat trepetajoč v silnem viharju. Ni vsem prav tako. Bog se usmili."

Na Dunaju je srečal benediktinskega slikarja p. Wilibrorda Verkada. Našla sta se. Verkade je konvertit. O svoji življenjski poti se je razgovoril v dveh knjigah "Die Unruhe zu Gott" in "Der Antrieb ins Vollkommene". V prvi knjigi se hvaležno spominja Plečnika, ki mu je posredoval, da se je mogel vrniti iz "pregnanstva" v Palestini v opatijo Beuron.

"Verkade je bil tič! Stanovala sva v přílišni sobi v dunajskem predmestju. Nekega dne se odpravljava na sprehod. Jaz sem že zunaj. Takrat pa vidim, kako skoči Verkade skozi okno na cesto.

"Za božjo voljo, kaj bodo ljudje rekli," se zăčudim.

"Kar hočejo, naj le vedo, da so še svobodni ljudje na svetu."

Kaj vse sva razpravljal z Verkadejem! Hočete poslušati?

Človek ima v sebi razsežna skladišča. Toliko spravljamo skupaj, kar nam prinaša več bolesti kot veselja. Skladišča imamo v spominu, v razumu, v srcu. Naši čuti so kot gospe, ki rade nakupujejo in potem ne vedo, kam z vso tisto šaro. Spomin je globok in širok kot morje. Vanj se zlivajo veletoki vtisov, cele reke podob, zvokov in čustev. In vendar se nikdar ne napolni. Spomin je strasten zbiralec starin. Tu najdeš pozabljenе priljubljene konjičke in starinske zaboje. Ob dolgi mizi sede in strme vate ideje, velike in čudovite nekoč, danes vele in brez življenja.

Največja shramba pa je srce. Bolest nas prevzame, ko jo odpromo. Na tleh leže črepinje tega, kar nam je bilo nekoč lepo in živo. Koliko spominov na gorečo, potem križano in obledelo ljubezen! Koliko prič smelih, a prevaranih upanj! In brez števila neizpolnjenih želja strmi vate s praznimi očmi. Težko je breme in ne moreš se ga iznebiti."

1899. leta v Rimu.

"Ti jasna Roma, zlato moje mesto!
Ko Mozes po izvoljeni deželi,
po tebi dnevi moji hrepeneli,
noči o tebi sanjale so često."

(Silvin Sardenko)

"Srce kar poskakuje. Umetnin kar mrgoli. San Paolo fuori delle mura — 'za iz kože skočiti lep'. Ena stvar je interesantna. V Rimu človek izgubi vso mero. Velikost teh stavb je za oči nekaj povsem novega. Posebno zato, ker se kljub temu zde mere popolnoma normalne. Kadar stojim v enem oglu cerkve ter začnem primerjati človeka, ki ob stebru stoji, ter enega vrh drugega postavljati, se šele začne duša širiti in oči bliskati.

In San Lorenzo fuori delle mura! Tam leži Pij IX. pokopan. To je pač nekaj najlepšega, kar sem kdaj videl."

"Stanoval sem visoko pod streho. V 'turnu', smo rekli. Osem metrov dolga, osem široka in osem metrov visoka soba. Mraz, da sem kar piskal. Od okna je vleklo, da sem si moral klobuk na glavo privezati, da ga ni odneslo. Pri vsem tem pa se sonce reži in smeje, da človeka res jeza prime."

(Dalje str. 339)

CANBERRA — KOT JO GLEDA

in opisuje **Jože Maček**

V CANBERRI ŽIVI, PA NIČ O NJEJ ne po-
ve, tako pritožbo sem slišal. Je res menda čas, da
kaj napišem o naši federalni prestolici, kjer živijo
namestnik kraljice, glava kontinenta in zastopniki
vsega svobodnega sveta, poleg njih pa še sovjetski
in drugi.

Canberra leži na ozemlju ACT — Australian Commonwealth Territory. Površina tega ozemlja je približno 900 kvadratnih milij. To ozemlje so izločili iz države NSW v januarju 1911. Bilo je po večini last bratov Campbell. Svoje ime je dobila Canberra 12. marca 1913. Dala ga ji je žena kraljevega namestnika Denmana. Odkod to ime izhaja, je težko reči, ker ga različni različno razlagajo.

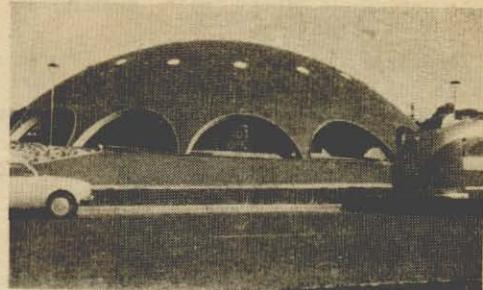
Federalni parlament se je v Canberri prvič sesel 9. maja 1927. Pred tem je bil sedež parlamenta v Melbournu. Sedaj ima mesto že nad 56,000 prebivalcev. Nobeno drugo mesto v Avstraliji se ne razvija tako naglo. Ima že 24 predmestij, nastajajo pa še vedno nova.

Canberra je mesto vrtov in parkov. Ob vseh cestah so lepi drevoredi. Težko je najti spomlad ali jeseni lepše mesto: spomlad je vse v cvetju, jeseni drevje spremeni barvo svoje obleke v čudovito pestrost. Skoro 500 mestnih uslužbancev skrbijo samo za vrtove in parke.

Glede prometnih zvez Canberra ni na odličnem mestu. Ima komaj 50 velikih avtobusov in deset majhnih. Vendar nekako zadostuje, osebnih avtomobilov je registriranih blizu 20,000, poleg njih je polno državnih vozil, ki jih uporabljajo vladni uslužbenci. Neka statistika pravi, da po poprečnem številu avtomobilov Canberra zaostaja le za Washingtonom v ZDA. V Canberri pride en avto na manj kot tri ljudi, seveda verjetno si jih pa večina nabavlja na odplačevanje.

Življenje v Canberri je draga, presega standard obeh milijonskih mest Sydneja in Melbourna. Industrije ni, le nekaj večjih ali manjših obrtnikov, ki gnezdijo v predmestju Fishwick. Prebivalstvo se po večini vzdržuje od zaposlitve v državnih uradih. Nad 9,000 stanovanjskih hiš je državna last. Najemniki plačujejo neznatno rento na teden. Nabava lastne hiše je pa v Canberri draga reč.

Mesto je sedež mnogih znanstvenih ustanov: CSIRO, Mount Strombolo obsevatorij, Avstralska narodna univerza, ki ima verjetno največ fakultet v tej deželi, itd. Naj omenim še Anatomski inštitut

Academy of Science

Akademija znanosti

in Znanstveno akademijo, ki ima svoj markantni sedež pod evkalipti. Narodna knjižnica ima pol milijona knjig, ki si jih vsakdo lahko izposodi.

Prvi diplomati, zastopniki tujih vlad, so začeli prihajati v Canberro 1. 1936, ko je Anglija poslala svoje. Amerika je prišla 1. 1940, Rusija 1943, nato so sledili drug za drugim, da je kar ves svet zastopan med nami.

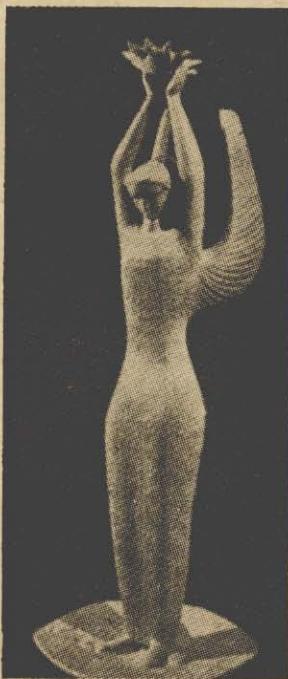
Omembe vreden je vojni muzej, ki je obenem spomenik vojnim žrtvam. Zbirka v njem je zelo bogata, pa le vojaškega značaja. Prva svetovna vojna je dobro zastopna, niti Koreja ni slabo. Druga svetovna je pa pomanjkljiva. Uradnik mi je rekel, da imajo tudi od te vojne lepo zbirko, le prostora je zmanjkalo. Amerikanci imajo mogočen spomenik padlim vojakom na avstralskih tleh. Na 258 čevljev visokem stebru je obla, v katero je orel zasadil svoje kremlje. Orel sam tehta nad tri tone. Na Central Hillu pa raste 128 čevljev visoko drevo brez grč — Douglas fir (borovec), ki ga je Canada podarila Avstraliji. Nekoč je rastel v kanadski provinciji British Columbia, leta 1957 so ga spravili v Canberro.

Katoličani v Canberri se odlikujejo zlasti s svojim doprinosom za razvoj šolstva. Za fante je kolegij, vreden nad 600,000 funтов, za dekleta drug, nekaj manjši, da nižjih šol sploh ne omenim. Od leta 1953 so v Canberri odprli 12 novih šol — 7 državnih in 5 katoliških. Dovolj dokaza, da katoličani ne spijo. Nadškof osebno vodi organiziranje in financiranje katoliških naprav.

Glede vremena in klime je Canberra znana kot hladno mesto, saj so zaznamovali nekoč le 14 stopinj temperature po F. Vendar zna biti tudi vroča, najviše je menda segla s 109 stopinjam.

Naj še omenim, da ima ozemlje ACT najkrajšo železnico v Avstraliji. Veže Canberro s Queanbeyanom — 5 milj.

Skoraj odveč bi bilo poudariti, da so v Canberra v teku mnoga javna dela, ki bodo mesto še vse bolj očesa. Na primer mogočni mostovi na Kings Ave., in Commonwealth Bridge, ki bo izgotovljen tedaj, ko bo napolnjeno canberrsko umetno jezero, baje 1. 1963. Lepi spomenik "ETHOS" bo pa stal na City Squaru že letos, pravijo.

Da, lepa je naša Canberra, kazijo jo le še nekatera predmestja: Causeaway, del Ainslie-ja in del Narrabunde. Obetajo pa, da bodo vse zboljšali. Ko se to zgodi, bo Canberra resnično nosila korno lepote.

ČIPKARSKI FESTIVAL so poleti priredili v Ljubljani. Prišlo je nanj 1500 čipkaric iz idrijskega kota, iz Poljanske in Selške doline, pa še od drugih vetrov. Vseh čipkaric je pa danes v Sloveniji desetkrat toliko. Na festivalu so posebej počastili najstarejšo čipkarico, ki je štela 85 let, in najmlajšo, ki jih ima šele 6.

Misli, November, 1961

Izpod Triglava

DRAVLJE nad Ljubljano s svojo cerkvijo sv. Roka so postale samostojna župnija, doslej del župnije Št. Vida pod Šmarino goro. Prav tako je nastala nova župnija v Kosezah ob robu gornje Šiške s svojo cerkvijo presv. Odrešenika. Potreba po novih župnih seveda izhaja iz dejstva, da Ljubljana raste in sili na vse strani.

ŽUPNIJA HOMEC pri Kamniku je letos obhajala 200letnico svojega obstoja. Bile so lepe slavnosti, ki so se nanje pripravili duhovno z misijonom na Homecu in v Radomljah. Letošnja 200letnica ne pomeni, da poprej na griču Homec ni bilo cerkve. Zgodovina ve povedati, da je grajska kapela, posvečena Materi božji, stara vsaj pol tisočletja. V časih turških navalov je bil na Homecu tabor, kamor so se zatekli ljudje z vse mengiške ravnine in ne enkrat od tam Turkom prizadeli velike izgube. Homec je tudi v francoskih časih igral svojo vlogo kot bojišče med Francozi in Avstrijci.

NA MULJAVI na Dolenjskem živi v pokoju župnik in nekdaj zelo priljubljen pisatelj Pavel Perko. Največ je menda pisal, ko je bil župnik na Češnjicah v Tuhinjski dolini. Dočakal je visoko starost, saj je letos praznoval svojo biserno mašo. Muljava je podružnica župnije Št. Vid pri Stični, g. Perko pa tam opravlja nedeljsko službo božjo, da okoličanom ni treba hoditi tako daleč v župno cerkev. Zanimivo je, da je celjska Mohorjeva napisala za prav te mesece knjigo izbranih povesti gospoda bisernomašnika.

BELA KRAJINA je dobila nova železniška postajna poslopja v Semiču in v Rosalnicah pri Metlikah.

ŠTAJERSKE BOROVNICE zelo cenijo v Švici, Angliji, Zahodni Nemčiji in še kje. Seveda tudi doma na Štajerskem. Izvozna točka zanje je Št. Jurij pri Celju, odkoder so jih v letosnjem sezoni vsak dan odpeljali po več hladilnih vagonov čez mejo. Poleg borovnic so obložili vagone tudi z ribezlom.

VSI DUHOVNIKI V JUGOSLAVIJI, katoliški in pravoslavni, so postali deležni socialnega zavarovanja, poroča sydneyjski CATHOLIC WEEKLY po objavi jugoslovanske agencije Tanjug. Po istem poročilu ima zdaj te vrste zavarovanje v Jugoslaviji 97% prebivalcev.

KRAVO IZ KOŽE

s svedrom ali strojem?

IZNAJDLJIVEMU čLOVEKU, ki pa njegova iznajdljivost ni bila po naši pameti, smo nekoč očitali, da je tako "brihten kot Korošec, ki je s svedrom kravo drl". Tako početje se nam je zdelo višek neumnosti. Zakaj je ravno "Korošec" moral to neumnost predstavljati med nami "Kranjci", pa res ne vem.

Tisočletja so poznala samo en način, kako se krava dene iz kože. S počasnim vrezavanjem z ostrom nožem. Sveder namesto noža, kdor bi to zagovarjal, bi veljal za nazadnjaka, mesarska obrt bi ne prišla nikamor naprej. Toda če bi v tistih časih kdo pripovedoval o kakem Korošcu, da "je kravo drl s strojem", bi se Kranjcu zdelo prav tako neumno. In vendar bi to pomenilo velik napredok v kravjem mesarjenju. Za tak napredek sta pa bila v tistih časih Kranjec in Korošec pre malo brihtna. Še toliko ne, da bi iznašla izraz, kajšele stroj sam.

Morda bi iznašla tak stroj dandanes, pa kaj, ko ju je prehitel — Amerikanec! Berem namreč, kako neki člankar skuša dopovedati bralcem, kaj je a v t o m a c i j a . Za nazorni zgled navaja: kravo iz kože s strojem!

"Komaj bi kdo verjel, da je mogoče iznajti stroj (mašino), ki potegne kožo s krave. In vendar že danes tak stroj obstoji. Le nekaj prijemov z roko je treba, pa se vsa koža gladko odlušči. In že preizkušajo tudi stroje, ki bodo vrgli vanje cele prasiče, iz njih bodo pa padali lepo izrezani kosi slanine, gnjati itd."

Menda že tudi lepo izdelane klobase. Torej avtomat namesto človeških rok, avtomacija namesto človekovega garanja.

Malo dalje v istem članku berem:

"Pred leti je bilo treba 200 delavcev, da so izdelali 1000 radijskih aparatov na dan. Danes zastonjeta — dva..."

To se pravi, 98 procentov dela je prevzel stroj. Avtomacija! Razume se, da vse take in podobne iznajdbe ne bodo ostale v deželi, ki jih je iznašla, pa naj bo Amerika ali katerakoli druga. Vsaka novost se počasi razleže po vsem svetu.

Že iznajdba strojev na ročni ali nožni pogon je bila velika novost. Komaj pred dobrim stoletjem je vrgla med obrtnike zaskrbljenost. Opuščati so morali svoja majhna podjetja in sprejemati delo v

tovarnah. Zaslужek je bil slab, delovni pogoji dostikrat pod ničlo, živel se je vendar nekako. Ko so prihajali stroji na električni pogon, je postajalo delo lažje, vse je šlo hitreje od rok, industrija se je krepila, delavcev je pa bilo treba manj in manj. Napredok je bil tu, blagoslova ljudstvu ni prinesel. Bila je doba "industrijske revolucije" — stroj je rinil ljudi od dela in seveda zaslужka. Ponekod si je skušalo razočarano delavstvo pomagati s tem, da je stroje razbijalo in uničevalo.

Toda napredok se ne da zajeziti z nasiljem. Treba se je bilo prilagoditi, pa naj bo lahko ali težko. Podjetniki kapitalisti so sprevideli, da s samim proizvajanjem ne bodo bogateli, proizvode je treba spraviti v denar. Toda kdo bo kupoval, če ljudje nimajo zaslужka, torej tudi denarja ne? Delavstvo je uvidelo, da z rušenjem tovarni ničesar ne zboljša — začelo se je organiziranje na eni in drugi strani, pa tudi zbliževanje in dogovarjanje med podjetniki in delavstvom. Tovarnar je imel v rokah še vedno boljše orožje — denar in z njim moč, da najema delavstvo po svoji volji. Organizirano delavstvo je seglo po svojem močnem orožju — po štrajku, če ni šlo drugače. Medsebojno trenje se je polagoma izglađilo, v mnogih državah so bile industrijske razmere do prav novejšega časa kar lepo znosne.

Pa se je pojavila — avtomacija! Novi in novi stroji, zmerom bolj samodelavni, zmerom manj človekovega nadzorstva je treba, rok že komaj kaj, kvečemu še oči. In ne čudimo se, če govorijo in pišejo o d r u g i i n d u s t r i j s k i r e v o l u c i j i . Prav zdaj smo v njej!

Z njo je prišla nova zaskrbljenost. Nov boj med človekom in strojem. Ljudi vedno več na svetu, vsi hočejo zaslужka, delo pa opravlja stroj. In stroj tudi bolj in bolj samega sebe nadzira. Saj kaže, da bodo tudi vso upravo tovarn in njihovih pisarn prevzeli avtomati.

Pišejo, da v prav kratkem času po tovarnah ne bo več "navadnih delavcev", ljudi s pridnimi in voljnimi rokami, pa brez posebne šolsko-strokovne izvežbanosti. Menda bodo ljudje izdelovali le še stroje, ki pa kljub vsem čudovitim zmožnostim ne bodo imeli — mladih. Za izdelovanje strojev bo pa treba strokovne izvežbanosti in torej šol. Kako bo s krampom in lopato na cestah, z zidarskim orodjem pri stavbah, pri poljskih in sadjarskih poslih itd, bo pač videl, kdor bo živel.

Z vsem tem v bližnji bodočnosti in naraščanju prebivalstva domala po vsem svetu, kaj bo ljudstvo delalo, kje si bo služilo groš? Ni čudno, da se mnogi zaskrbljeno sprašujejo, kako bo. Vendar "druga industrijska revolucija" ob avtomaciji ne obeta izrednih prekucij in velikega trenja med delom in ka-

pitalom. Dandanes je bolj in bolj nad kapitalisti država in organizirano delavstvo, zlasti pa načelo, ki pravi; dogovor, pagajanje, posvetovanje, načrtnost! In pri tem naj bi bili udeleženi vsi prizadeti, vse strani naj bi prispevale k vzdrževanju ravnotežja. Kapitalisti in države se zavedajo, da ves napredok ne vodi nikamor, če se izdelki ne morejo prodati — ljudem je treba zaslužka. Delavstvo se zaveda, da z nasilnimi sredstvi ne more dosegči uspeha, saj celo nekdaj najbolj uspešno orožje — štrajk — komaj kaj pomaga. Samodelaven stroj ne štrajka, razen če se pokvari. Pred dvemi leti so jeklarji po vsej Ameriki štrajkali 116 dni — ali so podjetnikom kaj škodovali? Pišejo, da se je tisto leto njihov dobiček dvignil za 5 procentov! Stroji pač niso štrajkali!

Stvar je vsekako resna in nekaj zaskrbljenosti je upravičene. Naj bi je bilo vsaj toliko, da bi se vsakdo skušal naprej pripraviti na tisti čas, oziroma na čas, ki je že tu. Brezskrbnost in lahko-mišljenost nista nikoli priporočljivi, najmanj v naših dneh. Mladi ljudje, ki imajo trenutno še dober zasluzek, naj se ne vdajajo predrznemu zaupanju, da bo tako šlo kar naprej in naprej. Zanimajo naj se za razvoj stvari in zasluženi denar naj dajo za knjige in sole, nikar naj ga ne razmetavajo za reči, ki samo za hip pripomorejo k večji zadovoljnosti, za bodočnost pa skoraj gotovo nimajo nobenega pomena.

Kdor drugače ravna, je podoben Korošcu, ki mu hudobni Kranjeci očitamo, da je "s svedrom kravo drl." — P. Nardžič.

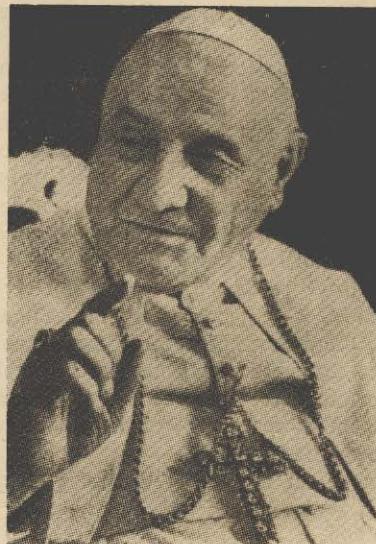
SVETI OČE — OSEMDESETLETNIK

PAPEŽ JANEZ XXIII. je star 80 let. Svet se ta mesec spominja tega jubileja in prieja proslave. Sedanji sv. Oče je še mlad na prestolu sv. Petra, komaj smo se odvadili reči o njem: **Novi** papež... Vendar je že zdaj ugotovljeno, da ga bo zgodovina uvrstila med velike in največje vladarje Cerkve vseh časov.

Največjo pozornost je vzbudila njegova pobuda za nov vesoljni cerkveni zbor. Vrše se velike priprave, pa se je izkazalo, da je ideja tako velikopotezna, da bo potrebovala za svojo dozoritev nepričakovano mnogo časa.

Priprave za vesoljni zbor stalno spremlja miselna — ujedinjenje krščanskih cerkva. Zdi se, da je papež to misel vrbel v svet bolj mimogrede, toda poginala je koreninice, ki bi jih človek ne pričakoval. Čeprav so ovire videti nepremstljive, je vendar domala ves razcepljeni krščanski svet začel resno razmišljati, kako prav bi bilo, če bi obstajala ena sama Cerkev, kot jo je zamislil Ustanovitelj Kristus.

Zato je res, kar je napisal sydneyški CATHOLIC WEEKLY, da od časov reformacije do danes ni noben papež tako zelo vplival na mišljenje od Rima ločenih kristjanov kot prav Janez XXIII.

Bog živi in podpiraj sv. Očeta, da bo zmogel, kljub svojim visokim letom, vsaj deloma doseči, kar si je vzel za svoj načrt!

IZ TOBIJEVE KNJIGE

v sv. pismu starega zakona

(Nadaljevanje.)

Rafael gre k Gabelu

RAGUEL JE REKEL ŽENI, naj oskrbi pojedino, in pripravi vse, kar je popotnim potrebno za hrano. Tudi je dal zaklati dve debeli kravi in štiri ovne ter pripraviti gostijo vsem sosedom in vsem prijateljem. Raguel je Tobija rotil, naj se pri njem pomudi dva tedna. Od vsega, kar je Raguel imel, je dal polovico Tobiju in naredil pismo, naj ostala polovica po njuni smrti pride Tobiju v last.

Tedaj je Tobija poklical k sebi angela, ki ga je imel za človeka, ter mu rekel:

"Brat Azarija, prosim, poslušaj moje besede. Če bi se ti tudi za sužnja ponudil, ne bi dovolj priznal tvoje skrbi. Vendar te prosim, vzemi si živali in sužnjev ter pojdi k Gabelu v medijsko mesto Rages. Vrni mu njegovo dolžno pismo, sprejmi od njega denar in ga povabi, naj pride na mojo svatbo. Saj sam veš, da moj oče šteje dneve in, če se le en dan več zamudim, se bo žalostila njegova duša."

Tedaj je Rafael vzel štiri Raguelove hlapce in dve kameli ter se napotil v Rages. Našel je Gabela, mu vrnil dolžno pismo in prejel od njega ves denar. Potem mu je sporočil o Tobiju vse, kar se je zgodilo; tudi je dosegel, da je z njim šel na svatbo.

Ko je stopil v Raguelovo hišo, je našel Tobija pri jedi. Ta je poskočil in sta je poljubila. Gabel je jokal, Boga hvalil in govoril:

"Blagoslov te Izraelov Bog, ker si sin predobrega moža, ki je pravičen, se boji Boga in daje miločino. Blagoslov naj rosi na twojo ženo in vajine starše. Naj vidita svoje otroke in otrok otroke do tretjega in četrtega rodu; in vajin zarod naj blagoslov Izraelov Bog, ki vlada na vekov veke!"

Vsi so rekli: "Amen!"

Potem so šli k gostiji; v strahu Gospodovem so obhajali svatovščino.

Tobijevi starši v skrbeh

Ker se je Tobija zaradi svatbe mudil, je bil njegov oče Tobija v skrbeh; govoril je: Zakaj neki se sin mudi, ali zakaj je bil tam zadržan? Ali je morda Gabel umrl in mu nihče ne bo vrnil de-

narja? Začel je silno žalovati in z njim tudi njegova žena Ana. Mati je jokala in govorila:

"Ah, moj sin, zakaj sva te poslala v tujino, luč najnih oči, palico najine starosti, tolažbo najinega življenja in upanje najinega potomstva. Vse hkrati sva imela v tebi edinem. Ne bi te bila smela pustiti od sebe."

Tobija pa ji je rekel:

"Tiho bodi in se ne vznemirjaj. Najin sin je zdrav; celo zanesljiv je oni mož, s katerim sva ga poslala".

Pa je nikakor ni mogel potolažiti. Vsak dan je tekala ven in se okrog ozirala. Obhodila je vsa pota, po katerih je upala, da bi utegnil priti, da bi ga, če mogoče, že od daleč zagledala, ko bi prihal.

Mladi Tobija se vrne.

Raguel pa je rekel svojemu zetu:

"Ostani tu! Tvojemu očetu pošljem sporočilo, da si zdrav."

Tobija mu je odvrnil:

"Vem, da oče in mati zdaj dneve štejeta in da jima je tesno pri srcu."

Nikakor ni hotel uslušati Raguela in ta je dal Saro in polovico vsega premoženja; hlapcev, dekel, drobnice, kamel, krav in mnogo denarja. Tako ga je odpustil od sebe zdravega in veselega z besedami:

"Sveti angel Gospodov bodi na vajinem potovanju in vaju privedi zdrava. Najdita vse prav pri svojih starših. Moje oči naj vidijo vajine otroke, preden umrjen".

In starši so hčer objeli in odpustili na pot z opominom, naj spoštuje tasta in taščo, ljubi moža, vlada družino, vodi hišo in sebe samo izkazuje brez graje.

Nazaj grede so prišli enajstega dne do Harna, ki je na pol pota proti Ninivam. In angel je rekel:

"Brat Tobija, veš, kako si pustil svojega očeta. Ako ti je prav, pojdiva naprej, družina pa naj s twojo ženo in živino počasi hodi za nama. Vzemi s seboj ribjega žolča, ker bo potreben".

In sta odšla.

Slepi oče spregleda.

Mati Ana pa je vsak dan sedevala ob potu na višini, odkoder je mogla daleč videti. In ko je na istem kraju gledala, ali prihaja, ga je od daleč zagledala in takoj spoznala, da prihaja njen sin. Tekla je možu praviti: "Glej, tvoj sin prihaja!"

Rafael je pa rekel Tobiju:

"Brž ko stopiš v hišo, takoj moli Gospoda svo-

jega Boga, is se mu zahvali. Potem pa stopi k očetu, ga poljubi in takoj pomaži njegove oči s tem ribjim žolčem, ki ga nosiš s seboj. Vedi namreč, da se mu bodo oči kmalu odprle in oče bo videl luč neba in se veselil, da te bo videl."

Tedaj je pes, ki je bil z njima na potu, tekel naprej, prišel kakor napovedovalec in dobrikajoč se z repom kazal svoje veselje.

Slepi oče je vstal in začel teči. Ker pa se je spotikal, je dal roko služabniku in hitel sinu proti. Sprejel ga je in poljubil, on in njegova žena, ter sta se oba od veselja zjokala. Nato so molili Boga ter se mu zahvalili. Potem so sedli. Tobija pa je vzel ribjega žolča ter pomazal očetu oči. Počakal je nekako pol ure in bel se je začela luščiti z

oči kakor kožica z jajca. Tobija jo je prijel in po tegnil z oči in takoj je spregledal. In slavili so Booga, on in njegova žena, in vsi, ki so ga poznali. Tobija je govoril:

'Hvalim te, Gospod, Izraelov Bog, ker si me pokoril in me ozdravil. Glej, vidim svojega sina Tobija!'

Čez sedem dni je prišla tudi sinova žena Sara in vsa družina zdrava, tudi drobnica, kamele, mnogo ženinega denarja in tisti denar, ki ga je dobil od Gabela. Tedaj je pripovedoval staršem vse dobrote, ki mu jih je Bog skazal po vodniku. Sedem dni so se gostili in se vsi radovali v velikem veselju.

(Zaključek pride)

KNJIGA PREKMURSKIH PESMI

PODJETNA IN ZA VSE DOBRO VNETA Prekmurka ga. Gizela Hozjan v Chicagi je zadnje čase zbiral prekmursko "narodno blago", posebno stare pesmi, ki jih doslej ni bilo najti v knjigah. Obstajala je nevarnost, da kmalu nihče več ne bo vedel zanje.

Nedavno je zbirateljica v lastni založbi izdala knjigo z naslovom: SPOMINI MLADOSTI. Obsega 160 strani in prinaša pesmi, ki jih Prekmurci radi pojejo, čeprav niso vse "prekmurske."

Nekaj izvodov te knjige je prinesel s seboj p. Odilo in kdor bi se zanimal, naj se pri njem oglesi (v Paddingtonu).

Naj navedemo eno pesem iz te zbirke, ki bo pokazala duha, ki preveva Gizelino zbirko:

GDE JE MOJA ZIBEL STALA

Gde je moja zibel stala,
gde me je mati varovala?
Mili moj slovenski svet,
živi, živi dugo let!

Gde so včili me hoditi,
sladki jezik svoj slaviti?
Dragi moj slovenski svet,
živi, živi dugo let!

Gde sem prvič bral iz knige,
gde sem prvič hvalo Boga?
Ljubi moj slovenski svet,
živi, živi dugo let!

Gde sem sanjal sladke sanje,
gde sem učil ljubit tebe,
Krasni moj slovenski svet,
živi, živi dugo let!

Gde bom enkrat dušo zdehno,
kak cvetlica tam povehno?
Dragi moj slovenski kraj,
Bog te živi vekomaj!

P R E D V E Č E R

Ko se po truda polnem delu v znoju
podam še enkrat voljna med gredice,
mislec na dnino zgrbljene plevice,
sem z Bogom, zemljo in s seboj v pokolu.

To naj čutila bi takrat, ko v soju
bom legla poslovilne voščenice.
da sprejmem pravi žig vesti na lice
v neizogibnosti po zadnjem boju

mesa, ki se je željam pokorilo,
srca, ki so spoznanja mu vir petja.
Saj se z življenjem je prenapoilo

v iskanju neomajnjega zavetja —
in šibke duše pod gorja gomilo
na predvečer življenjskega poletja.

Pavla Miladinovič

ZBIRKA HUDOMUŠNIH

NA SLOVENSKI ZABAVIDA sta bila on in ona. Lovil jo je, da bi plesala z njim. Izmišljala se mu je tako spremno, da se nista niti enkrat zavrtela. Bil je užaljen in drugo jutro ji je napisal pismo:

"Hišo in avto imam in tudi brez denarja nisem. Le kaj imaš ti, da se me tako ogiblješ in me še pogledati nočeš?"

Tretji dan je dobil odgovor, kratek in jedrnat:
"Možgane!"

Pri sosedovih so imeli hčerko, ki je igrala klavir, pa tudi za možitev bi bila zrela. Kako ji najti primerenega ženina? K sreči je prišel v naselbino čeden fant, ki se je razumel na glasbo.

"Ta bi bil", je rekla mati hčerki.

Povabili so ga na večerjo in po večerji je domača hčerka igrala klavir. Glasbenik je ostal hladen in ni ploskal. Mati se je nagnila k njemu in vprašala šepetaje mu na uho:

"Kaj pravite, ali dobro igra?

"Zelo verno hčerko imate, gospa! Čestitam!"

Mati se je začudila.

"O veri pri nas ni dosti govora, zakaj ste to rekli?

"Pa se vendar vaša gospodična hčerka natančno ravna po svetem pismu, ki pravi, da naj levica ne ve, kaj dela desnica."

Bila je čedna, zato ni čudno, da ji je začel dvoriti in namigavati, da bi se lahko poročila. Vprašala ga je:

"Kaj pa delaš?"

"Trenutno nič. Imam dovolj na banki, da lahko privatiziram."

"Pri družini, kjer delam, imajo fletnega kužaka, pa tudi o njem pravijo, da privatizira."

Šla je čakat prijateljico v Hyde Park in sedla na klop. Vzela je knjigo in brala.

Iz pazili so jo fantje, ki so vedeli o njej, da se jih ogiblje. Hoteli so ji eno zagosti, vsedli so se na bližnjo klop in jo izzivali z neslanimi opazkami. Nekaj časa je mirno poslušala. Ko ji je bilo zadosti, je zavpila proti njim:

"Fantje, upam, da vas ne motim, ko tukaj brem..."

Začeli so se odpravljati in kmalu je bila sama.

Fant je prišel k duhovniku, naj mu napiše priporočilno pismo za starše neveste, ki jo misli dobiti iz domovine. Duhovnik je rad ustregel in napisal:

"To je gotovo dober in zelo nesebičen fant. Res je, da dekletom krade čast, a zase je prav nič ne obdrži."

Ves nerečen je fant vprašel dekle, ki ni hotela postati njegova žena:

"Ali me res zato nočeš, ker so te nalagali, da sem že šest deklet vodil za nos? Menda vendar te ga ne verjamеш?"

"Prav gotovo ne. Saj dobro vem, da ljudje zmerom dvakrat več povedo."

"Tako si lepa, da te lahko gledam z zaprtimi očmi", je rekel dekletu vsiljiv fant.

"Oh, ko bi me gledal tudi z zaprtimi ustimi!" je dobil prijazen odgovor.

"Kaj se bahate s svojimi dekleti", je rekel Pepe fantom v veseli družbi. Moja je pa še zmerom od vseh najbolj pametna."

"Katera pa je? Smo mislili, da je sploh ničesar?"

"Ursika iz Vipave".

"Ta? Ko pa ves svet ve, da te ne mara".

"Zato pa!"

"Vzamem te pod enim pogojem", je rekla fantu dekle.

"Kateri je ta pogoj?"

"Obljubi, da ne boš pil".

"To rad obljudim. Kaj pa, če obljubo kdaj vendar prelomim?"

"Prazno steklenico ti bom na butici razbila".

"Velja! Samo da mi polne ne boš."

Neki pregovor pravi: Največji vzrok, da se fantje poročajo, je to, da so dekleta na svetu.

Z vseh Vetrov

MLADE BODO IMELE avstralske države v bližnji bodočnosti, tako je slišati iz Canberre. Stranka na vladu in njena opozicija, obe se strinjata v mnenju, da so sedanje avstralske države prevelike, oziroma, da jih je premalo. Imamo komaj šest držav, dočim jih ima ZDA 50 in to na približno prav tako velikem ozemlju. Avstralija naj bi jih imela nekako 26 in to kmalu. Upajo, da bo potem razvoj Avstralije pospešil korake in krepko stopal po poti, ki jo je v zadnjih sto letih napravila Amerika. Koliko novih držav naj bi nastalo iz sedanjih, o tem naj se pomenijo obstoječe države same in poizvedo, kateri okraji bi želeli postati samostojne države. Tako mislijo odločilni ljudje v Canberri.

MONOPOL NI PRILJUBLJEN v demokratičnih državah, pa v naši Avstraliji kljub njeni demokratičnosti, ki je vsaj na jeziku in na papirju močno poudarjana, monopol bolj in bolj uspeva. Velike verižne trgovine, s podružnicami vsepovod, izvirajo iz prometa majhne prodajalne, ki ne morejo konkurirati z velikimi. Dnevni tisk prehaja zmerom bolj v roke dveh ali treh časopisnih podjetij, ki celo po deželi izpodrivajo lokalne liste ali jih odkupujejo, da morajo uredniki objavljati, kar jim diktirajo iz centrale. Tako se ustvarja "linija" in kdor se je ne drži, ne more uspevati. Čujejo se glasovi, da bi vlada morala poseči vmes in raznim monopolom posekatи kremlje, ker nastaja nevernost, da se bomo prepozno zavedeli, kako smo že zašli pod diktaturo močnih.

"**ZASTARELA KOT KRIŽARSKE VOJNE**" je današnja delitev krščanskega sveta v stotine verskih sekt, ki še vedno znova prihajajo na dan. Kljub vsem poskusom, da bi krščanstvo ostalo razcepljeno in se še naprej cepilo na več in več drobcev, se je treba živo zavedati, da je prišel čas za vliko združenje. Vse ozračje je polno ekumeničnega duha, kar je isto kot želja, da bi bila Kristusova cerkev ena. Ni se mogoče več ustavljati." Tako je govoril v Sydneju na velikem zborovanju protestantov eden njihovih odličnih predstavnikov Rev. Rowland. O njegovem govoru je poročal THE SYDNEY MORNING HERALD. Ni pa bilo povedano, kako se govornik misli lotiti dela za ujednjenje. Same lepe besede takega velikega dela ne bodo opravile.

Misli, November, 1961

MISIJONSKO DELOVANJE katoliške cerkve med pogani le počasi napreduje. Veliko se sicer storii, pa so ogromne tudi težave in ovire. Treba je novih in novih misijonskih delavcev in delavk, treba jim zbrati sredstva za življenje in delo v poganskih deželah. Cerkev ima pa povsod veliko nasprotovanja, dežele pod komunisti, ki so nekoč pomagale misijonom, postajajo same zgolj misijonske dežele. Kljub vsemu katoliška vera vztrajno prodira in to prav posebno v zadnjih desetletjih. V Afriki ob koncu prve svetovne vojne še niso imeli nobenega domačega škofa, danes jih imajo 25, število črnih duhovnikov je naraslo od 90 na 1900. Prav tako Azija ni imela takrat še nobenega domačega škofa, danes jih ima 68, število domače duhovščine je pa naraslo od 900 na 6,000.

SLOVENCI V CHICAGU, ZDA, so prišli do spoznanja, da so bili predolgo vse preveč pasivni v ameriškem političnem svetu. Na desettisoči jih je v ogromnem mestu, trdijo o sebi, pa v javni upravi mesta ali države Illinois nimajo nobenega zastopnika, čeprav v gospodarskem pogledu, v športu in na drugih kulturnih poljih ne manjka slovenskih imen. Da so zapostavljeni v politiki, so pa krivi sami, do te zavesti so prišli. Zato so se povezali z drugimi slovanski skupinami v mestu in priredili 20. avgusta velik "Slovanski dan". O tem beremo v Novem svetu: Uspeh prireditve je bil v prvi vrsti poudarek... na zahtevi, da imamo čikaški Slovani pravico do večjega upoštevanja v javnosti. Ta poziv je šel na glavne urade obeh volilnih strank. Vsekakor to še posebno velja za Slovence, ki v tem mestu predstavljajo dovoljšno volilno moč, toda nimajo ne enega vidnejšega javnega mesta. Čas bi bil, da bi se zdramili in zahtevali svoj glas v upravi, ne pa samo slepo volili Irce, in druge, ki niso in ne bodo nikoli ničesar storili za nas. Za zgled nam morajo biti Slovenci v Jolietu in Waukeganu, ki so pred kratkim izvolili rojake v javne urade in to na listi obeh strank, demokratske in republikanske."

MESEC NOVEMBER je Cerkev posvetila molitvam za rajne in premisljevanju o smrti. Posvetni tisko molitvah bolj malo govori, premisljevanja o smerti je pa v njem v letosnjem novembru zvrhano mero. Ne zaradi tega, ker Cerkev priporoča, zato, ker žugajo bombe. Tudi nekaj, čeprav — zelo malo...

"MIR LJUDEM NA ZEMLJI"

KRISTUS V CERKVI

Franc Sodja C.M.:

Prebodenno Srce

TI IN JAZ IN VSI, ki hočejo biti otroci božji, moramo živeti v Kristusu in iz Kristusa, da z njim tvorimo eno samo telo, skrivnostno telo Kristusovo, ki ni drugega kot sv. Cerkev.

Sveta Cerkev — skrivnostni Kristus — to je tisto delo božje ljubezni, iz katerega klijejo svetniki, otroci božji.

Ustanavljanje Cerkve

Kristus je v času svojega bivanja na zemlji pripravljal to ustanovo. Postavljal ji je temelje, predvsem takrat, ko je rekel Petru: "Ti si Peter, skala, in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenška vrata je ne bodo premagala. Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih."

S tem je bila izročena Cerkvi popolna oblast nad vsemi ljudmi. Zato je Kristus rekel: "Kdor pa Cerkve ne posluša, naj ti bi kot nevernik in očitni grešnik".

Na veliki petek, ko je prenehalo biti presveto Srce in je iz njega priteklá kri in voda, je Cerkev začela skrivnostno živeti. A pred binkoštmi njeno življenje še ni bilo na zunaj zaznatno. S svojo odrešilno smrtjo jo je Kristus ustanovil, a življenjsko moč je pokazala šele na binkoštni dan, ko je začel v njej delovati Sv. Duh. Kakor je ob stvarjenju prvega človeka Bog najprej napravil Adamu telo in mu potem vdahnil dušo, tako je Kristus Cerkvi najprej zgradil telo, ji dal ustavo in možnost življenja, na binkošti pa ji je vdahnil duha; poslej najta Cerkev nadaljuje Kristusovo življenje in poslanstvo.

Cerkev — kamen spotike

Kakor je bil Kristus, tako je tudi sveta Cerkev vse čase kamen spotike. Kar naravno je, da je deležna usode svojega ustanovitelja, zlasti še, ker ni drugega kot nadaljevanje njegovega življenja in dela.

V RUDEČEM KLJUNU ZELENI
MU OLJKOVA MLADIKA...
V POROŠTO SPRAVE IN MIRU.
S. Gregorčič.

A zavedamo se, da je mnogim **Cerkev v pohujšanju predvsem zaradi nas ljudi**, zaradi naše slabosti. Bog je tako hotel, da pomagamo graditi božjo Cerkev, Kristusovo telo, tudi mi ljudje. Zato vsak po svoje prinašamo v to božjo zgradbo **človeško navlako in kvarimo njen božjo lepoto**.

Kdor gleda na Cerkev samo od zunaj, vidi morda v njej samó politično silo, vidno organizacijo, kardinalne v rdečih talarjih, monsignorje z rdečimi pasovi, vidi bogastvo samostanov in škofijskih kapitlev. O, še več vidi: slabe duhovnike, redovnike, celo škofe. S prstom kažejo na žalostne dobe svete Cerkve, ko niti življenje papežev ni bilo zgledno; na politične spletke kardinalov; na vmešavanja škofov v posle, ki niso bili primerni njihovemu dostopjanstvu; kažejo na cele redove nemarnih duhovnikov, ki so predvsem gledali na denar. Cele skladovnice knjig bi lahko napisali o teh grdobijah. Kaj šele, če bi opisovali vso človeško slabost vernikov, odpadnikov, skrunilcev zakonov, ki so se sklenili v tem skrivnostnem telesu, in grehot, ki so se ponavljale vsa stoletja in se kot gnojna sled vlečejo za stopinjam Cerkve.

Nic nimamo skrivati

Vsega tega se katoliška Cerkev ne boji priznati. Papež Leon XIII. je odpril vse vatikanske arhive in jih dal na razpolaganje zgodovinarjem, da iz njih pobero vse blato, kar ga dobijo. Kajti še vedno bo na Cerkvi manj blata, če se pokaže resnica, kot pa če jo nariše domišljija nekaterih ljudi, ki sodijo vse po svojem osebnem življenju.

In nič si skrivati nimamo. Naj vam ne bo samo govorniška fraza, če odkrito povem: mnogi duhovniki so slabí. Mnogi so svetniki, kakor so mnogi verniki, družinski očetje in matere ali pripadniki najrazličnejših stanov; a kakor je v vsakem stanu tudi cela vrsta slabih božjih otrok, tako je tudi z nami duhovniki. Mnogo je slabih, gotovo nevrednih takega dostojanstva.

Sicer pa, kdo je pa res vreden? Mislim, da nihče razen Kristus sam. Pa Bog nas je kljub temu pozval v to sveto službo, prav tako škofe in kardinali. Ne bojim se priznati vso resnico. Želim pa, kot želi sveta Cerkev, da tudi drugi priznajo čisto resnico.

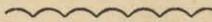
Lepo je dejala slovita pisateljica Ingrid Nndset: **"So ljudje, ki se veliko bolj zanimajo za enega duhovnika, ki prelomi svoje obljube, kot za dvesto**

drugih, ki se borijo za zvestobo tem obljudbam. Stvar je preprosta: lahko verjamejo zgodbam, ki pričujejo o odpadnikih, ker te so razumljive. Za druge se pa ne zanimajo, ker jih ne morejo razumeti."

Če bi hoteli videti in priznati resnico, bi svet tudi o zunanjji podobi Cerkve imel drugačno mnenje.

A nevarnost je tudi za nas, da zaradi slabih zgledov in grehot, ki so v Cerkvi, začnemo zdvatati in izgubljati ljubezen do nje. Toda:

Če je vaša mati padla v blato, se vsa naprashi, raztrgal, ranila, so jo opljuvali ljudje, ki so šli mimo — ali boste še vi pobrali kamen in jo vrgli vanjo? Ne verjamem, da je v vas tako malo otroške ljubezni!

NEKAJ SE JE PA LE PRIJELO

SPOMENICO ŠKOFOV JUGOSLAVIJE TITO-VI VLADI smo objavili v zadnjih dveh številkah MISLI. Prav zdaj je minilo leto, odkar je bila vložena. Nič ni bilo slišati, kakšen je bil odmev. Kazalo je že, da bo treba reči: Potem pa vse tiho je bilo...

Vendar smo zasledili v goriškem KATOLIŠKEM GLASU, ki poroča po objavah ljubljanskega dnevnika DELO, da se je nekaj kljub vsemu prijelo. Vsaj v Sloveniji so izšli novi predpisi glede odnosov med vlado in Cerkvijo. Kdor je pazljivo bral Spomenico, bo hitro spoznal, v koliko jo je komunistična oblast upoštevala, čeprav menda v zvezi s tem Spomenice niti omenila ni:

1. V krajih, oziroma naseljih večjih mest, kjer nimajo cerkve, bodo smeli opravljati verske obrede tudi v drugih prostorih, oziroma poslopjih, da le odgovarjajo predpisom o javnih prostorih in da verska skupnost tak prostor pravočasno javi občinski oblasti. To je n. pr. slučaj Nove Gorice, kjer nimajo cerkve.

2. Na pokopališčih se bodo smeli opravljati visti verski obredi, ki se po običaju opravljajo na pokopališču, in sicer v skladu s predpisi o pokopališčih.

3. Isto velja o procesijah in drugih zborih izven cerkva.

4. Glede krsta otrok bo potrebno pismeno dovoljenje staršev le v primeru, da eden ali drugi od roditeljev ali otrokov skrbnik ni navzoč.

5. O poučevanju verouska so določili, da se bo odslej smel vršiti pouk tudi izven cerkva, v župniščih, kaplanijah ali tudi v kakem drugem prostoru, ki ga verska skupnost v ta namen določi. Za to ne bo potrebno predhodno dovoljenje, temveč samo prijava prostora pristojni občinski oblasti, ki bo pregledala le, če prostori odgovarjajo predpisom o javnih prostorih.

6. Za obiskovanje verouka ne bo več potrebno pismeno dovoljenje staršev, temveč bo zadostovalo ustno privoljenje.

7. Uredba ima nadalje predpise za ustanavljanje šol za pripravo duhovniškega naraščaja in za redovne noviciate. Tudi glede tega so vpeljati novosti, da se take šole smejo odpreti, da le pristojna verska oblast prijavi take šole in priloži pravilnik o notranji ureditvi in delu teh šol.

8. In končno še nova določila za pobiranje miločine in prostovoljnih prispevkov: od sedaj naprej se bodo taki prispevki smeli pobirati tudi v župniščih, kaplanijah in drugih prostorih, kjer se stalno opravljajo verski posli. Glede tega veljajo stalni predpisi o finančnem poslovanju.

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

Po naboru je Vencelj Tončka zopet prestavil v ljubljansko prodajalno. Potreboval ga je, ker sta morala dva pomočnika k orožnim vajam. Teti je bilo to kar go godu. Morda je trgovca sama prosila za svojega nečaka.

Ko se je fant neko opoldne vrnil iz službe, ga je pri Gregoričevih čakal obisk.

"Ti, Janez? Kdo bi se mislil," je bil Tonček vesel svojega brata. Kar je bil v Ljubljani, ga še ni obiskal, dasi se je večkrat pripeljal z vozom v mesto. Pač mu je prinesel kako culo domačih dobrot, a navadno ni utegnil čakati, da bi se vrnil iz službe. Zdaj si je vendar enkrat vzel čas in mu moško segel v roke.

"Po slovo sem prišel, Tonček!" je povedal Janez.

Tonček je osupnil. Po slovo? Janez?

A brat je že nadaljeval: "V Ameriko pojdem..."

"V Ameriko?..." je dahnil Tonček. Nato dolgo ni mogel spregovoriti besede. "Kaj pa domačija, Janez?" je plašno vprašal, ko se je opomogel.

Brat je nekaj časa molčal. "Pravijo, da se v Ameriki dobro zaslubi," je končno preslišal Tončeko vprašanje.

"Kaj bo z domom, Janez?"

"Ga ne prodam — za sedaj... — Če mi bo šlo slabovo, se vrnem..."

"Če pa ne?"

Zopet sta oba trenutek molčala.

"Ne gre drugače, Tonček! — V Potoku ni več žegna božjega. Vsega sem že sit, tako leze navzdol. Tudi Mica me sili... Mar naj grem šele takrat od hiše, ko mi bodo prodajali streho nad glavo, kakor so jo Franci?"

"Kaj?" je bil Tonček presenečen.

"Francin mož je zapravil kmetijo in tudi odhaja čez morje. Sestra se je morala preseliti v Gaberje k Pluskarju. Mater je vzela k sebi v bajto, ker nočejo biti sami z Mico. Neža pa pojde v Ljubljano služit," je mirno povedal brat.

Tonček je molčal. Zdelo se mu je, da se mažejo tla pod nogami. Pred očmi se mu je meglilo, da se je moral nasloniti ob mizo.

Domačija v Potoku, kjer je rastel in garal Pintarčkov rod... Kako je bila močna! Kakor slo-

venska lipa sredi vasi je stala skozi stoletja: iz rok v roke so jo predajali očetje sinovom, starci, zgarani gospodarji — mladim gospodarjem iste krvi. Brez dolga, brez prodajanja zemlje... Zdaj pa bo domačija izgubila moško roko. Janez odhaja čez morje, kot bi ne bilo doma dovolj dela in kruha. Za sedaj še ne proda, je dejal. A če mu bo šlo dobro, bo rinila ženska za njim. Sicer bi pa njegova vožnja domov požrla še to, kar bo ostalo v Potoku po Micinem gospodarjenju...

V Tončkovih očeh se je mokro zasvetilo.

"Janez, dom je le dom! Premalo ga ljubiš, ko odhajaš! Oče se obračajo v grobu..." so trpko padače fantove besede. Kakor solze voščene sveče, ki se strjajo na kamenitem podu.

"Ne gre drugače. Zatrdo sem sklenil in že podpisal," je bil Janez odločen.

"Nikoli nisem mislil, da bodo umirali mati pod tujo streho..." si je Tonček skril obraz v dlani in zaihtel kot otrok — — —

Tonček je že dve leti v Celovcu služil cesarja. Na ovratniku se mu je svetila prva zvezda. Drugo bo dobil ob koncu vojaškega roka, tretja ga čaka za orožne vaje. Stric, tete France mož, je imel prav...

Četa je prišla pravkar od vaje, ko je dobil iz

Misli, November, 1961

Amerike prvo in zadnje pismo brata Janeza.

"Dobro mi gre, čeprav sem v začetku delal v rudniku in v obupu stiskal zobe. A zdaj sem na konju. Kupil sem farmo v Kansasu. Sem že pisal Mickey, naj proda domačijo in pride z otroki za mano. Ne gre drugače, saj razumeš... Še ti pridi sem, ko odslužiš vojake! Ne bo ti žal..." je stalo v kratkih vrsticah.

Dom je torej izgubljen... Saj se je Tonček z mislio že sprijaznil. Ko je brat odhajal v Ameriko, mu je bilo jasno, kako se bo končalo. In od doma so mu pisali, da bratova žena slabo gospodari; prodala je že več njiv potoškega grunta. Takrat

se mu je zdelo, kot bi mu bil vsak kos zemlje prirastel k srcu ter ga s silo trgajo od njega. Nekaj časa je rana krvavela, potem se je zacelila.

In za seboj ga vabi? — Zastonj, v resnici zastonj! Tonček je drugega kova kot Janez, čeprav sta oba Pintarčkova!

"Še vožnjo mi lahko plača, pa me ne bo videl! Pošteno bi moral stradati, da bi jo mahnil v tujino..." Kaj je že pravil stari Gajžer neko nedeljsko popoldne pred stiško cerkvijo, ko je Tonček še kratekohlačil? "Tujina reže grenak kruh, najsi bo hlebec še tako visok in lepo zapečen..." Res je tako! — — —

B I L J E Č L O V E K (s str. 327)

"V Rimu je vse domače. Koliko maškar sem srečal na pustni terek, na katerega samo konji in vozni delajo. V Ljubljani ali na Dunaju bi se bile pripetile največje surovosti. Tu pa je vse tako preprosto in otročje, celo v gneči brez pririvanja.

Zvečer sem videl možaka, ki je imel en meter visok cilinder, v katerem so lučke gorele. Bil je grozno vesel in ponosen na mojo pohvalo: Idea famosa e bizzarra! Bil bi se odkril, ko bi se bil mogel."

"Selil sem se.. Vzamem dva fantiča, naj mi posesta cule in culice. Gremo enkrat. Potem jima pravim, da gremo še enkrat.

'O' pravi eden, 'dajte nam dva solda.'

Ko jih dobita, pravita: 'Danes ne več, jutri.'

'Ej, vraka, dam vama pol lire, kar pojdira.'

'Sedaj imava vsak po sold, nama ni treba lire.'

Mi ne znamo živeti za danes, ne znamo uživati trenutka, za to nam je življenje tako težko. Kaj nama mar lira, če imam za danes sold dovolj!"

Ob vseh umetninah pa ne pozabi na kuhinjsko umetnost. Mamo je gotovo zanimalo, ko je poslušala:

"V gostilni sem prišel na telečja jetrca 'fegatelli di vitello alla veneziana', prav take kot jih Vinaridite. Rižote Vas ne bom učil. To znate bolje kot mi v 'turnu'. Vendar je tudi naša z maslom, čebulo, jajci in paradižniki zelo dobra. Ena najljubših reči mi je v Rimu karfijola. In na veliki petek 'uova alla monachina'. Jajca v trdo kuhania, olupljena, v drobtine odeta in na maslu pečena. Kot putka fina jed. Človek misli, da so kosti mesa, kar bi lahko dobrega kristjana v škripce spravilo."

(Konec v decembru)

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Krsti

V Warrawongu je dne 30. sept. postala otrok božji Viktorija Suzana Šinko, drugorojenka v družini Alojzija in Tereze r. Vučko. Botrovala sta Štefan in Ana Šernek.

V Enfieldu je 22. oktobra prejela sv. krst Julijana Nagode iz Burwooda, prvorjenka, oče Franc, mati Julija r. Kariž. Botrovala Oskar Metlikovec in Frančiška Nagode.

V Unanderri je bil v nedeljo 29. okt. pri krstnem kamnu Jožek Dolinšek, prvorjenec, oče Jože, mati Angela Pokleka. Botroval je Janez Zakoč. Živijo v hostelu.

Poroke

V Warrawongu sta si 12. sept. obljubila zakonsko zvestobo Karol Sedmak iz Narina in Jožefa Žabkar iz Leskovca.

V Wollongongu sta se poročila v katedrali dne 16. sept. Jože Ferbežar in Alojzija Perčič, ob iz bližine Grosuplja pod Ljubljano. Tukajšnji dom jima je Oak Flats.

V Paddington sta prišla k poroki dne 14. okt. iz Concord West Maks Špilar Nadanjega Sela in Marija Malovec iz Suhorja pri Košani.

V Paddingtonu je bila poroka tudi 28. oktobra: Ženin Drago Ilijas iz Podgrada, nevesta Favsta Kariž iz Tomaja, živita v Burwoodu.

!!! NEZASLIŠANO !!!

Mnogi rojaki v Melbournu in okolici so v resnih skrbeh, kje bodo letos "silvestrovali".

Nedelja bo, v nedeljo so pa take reči potukajšnjih običajih nedovoljene.

Da vse te skrbi odpravi, je Slovenski Klub v Melbournu zamislili nekaj novega:

!!! SILVESTROVANJE NA PROSTEM!!!

Dvorana za plesa željne v prekrasni okolici marelčnih nasadov, malinovih, plantaž in robidnic je rezervirana.

Orkester je zagotovljen.

Organiziranje prevoza je v teku.

Vršijo se pogajanja za nakup pujskov na ražnju — in tako dalje.

Vstopnice za prevoz in vstop v plesno dvorano bodo kmalu v predprodaji pri klubskih poverjenenikih.

Klubski VESTNIK bo povedal o raznih podrobnostih in tudi cene.

Ne odlašajte s prijavo na zadnji dan! Izpolnite TAKOJ po pošti prejete prijavnice in jih odpošljite, ali pa se prijavite osebno pri zastopnikih kluba.

To je prva takva prireditev in obenem poskusna. Zato pričakujemo, da boste naše napore za vaše zadovoljno SILVESTROVANJE nagradili s številno udeležbo!

Slovenski klub Melbourne

Wangaratta. — Spet sem se namenila, da odpošljem rešitev križanke in upam, da je dobra. Vsak mesec pogledam, kje so uganke in križanke, pa v predzadnji številki ni bilo nič. Iskala sem zastonj in bila razočarana. Jaz seveda hodim tu v solo in znam angleški čitati in pisati po večini, ven-

dar se mi slovensko čitanje bolj prilega. Sem šele 21 mesecev tukaj, a moji starši so že skoraj 4 leta. Uganke sem začela reševati takoj po prihodu, rešitev pa dozdaj nisem pošiljala. Želim mnogo uspeha in Bog blagoslov delo pri MISLIH. — Anica Cimerman.

Cipka ...

(s str. 325)

★ Za Stanka sem posebej omenil, da je bil krščen v Zibiki. To pa zato, ker je to rojstni kraj našega "pojočega misijonarja" p. Odila. Nič čudnega, da je že marsikoga "potegnil" (ne da bi se zlagal!), da je že "v zibki znal peti vse cerkvene pesmi in da je že v zibki znal brati in pisati". No, odslej nobenega naročnika "Misli" ne bo mogel potegniti s svojo "zibko".

★ Božični program bom objavil v prihodnji številki. Za zdaj naj omenim samo to, da polnočnike ne bomo imeli v Burnley, kakor doslej. Cerkevica je za božič res premajhna, saj polovica ljudi stoji zunaj. Škofija mi je dovolila, da imamo polnočno mašo na prostem na dvorišču našega slovenskega hostela Padua Hall. Prostor je večji kot burnleyska cerkevica in božično okrašen bo kar lepo nadomeščal hišo božjo. Zdaj pa molimo, da bo na božično noč lepo vreme!

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Irezitez in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

KULTURNA FEDERACIJA EVROPCEV V AVSTRALIJI

(Po poročilu M. Lajovica)

PA POVEJMO TAKOJ TUDI PO ANGLEŠKO: **The Cultural Federation of Europeans in Australia.**

Kaj je to? Prav za prav že ime precej pove. Dostaviti bi bilo: Gre jim za to, da bi **povezali** med seboj vsakovrstne **organizacije** Evropejcev v Avstraliji, ne gre za organiziranje poedincev.

Želijo organiziranim Evropejcem pomagati, da bi svojo s seboj prinešeno kulturo tudi v Avstraliji gojili in jo Avstraliji dostoyno predstavili. V svoji konstituciji imajo celo vrsto tozadevnih točk.

Izrecno poudarjajo, da noben komunist nima vstopa k njim.

Med nameni, ki jih Federacija ima, je morda najbolj značilno to: Vsako leto enkrat — v Sydneyu in drugod prirediti EUROPEAN FESTIVAL DAY — po naše menda: **Evropski Festival**.

Toliko za sedaj. Saj bo dnevno avstralsko časopisje poročalo in radio bo oglašal. Prav je, da naše MISLI opozorijo svoje bralce na obetajoče se dejavnosti te Federacije. Ni dvoma, da bo sodelovanje vseh narodnosti dobrodošlo in vsem koristno.

Naslov Federacije je: G.P.O. Box 3484, Sydney. Telefon: FA 1613.

Kdor bi se zanimal, bo vedel, kam se obrniti za kakšne podrobnosti.

DOMISLICE

Poslal T.M.

1. Najbolj poučni doživljaji so tisti, ki jih doživljamo vsak dan. Žal, da zbiramo doživljaje, naukov iz njih pa večinoma ne.

2. Praviš, da nisi dolžan povrniti slabo z dobrim. Morda res nisi dolžan, imaš pa zato vso pravico.

3. Najlepše so tiste molitve, ki jih opravljamo v zahvalo za prejete dobrote.

4. Dve vrsti ljudi sta, ki nikoli ne pridejo na zeleno vejo. Tisti, ki delajo samo na ukaz, in tisti, ki se za ukaz ne menijo.

5. Mnoge ženske bi postale boljše zakonske žene, če bi ne poskušale iz zakonskih drugov napraviti boljše može.

6. Če si že vsega naveličan, sedi in razmišljaj, da je svet le mnogo boljši od pekla. Seveda te naveličanost ne bo zapustila, če si na poti tja.

7. Prijateljstvo in sodelovanje sta dve dobri stvari. Imeli jih pa bomo, če jih sami od sebe ponudimo drugim.

8. Če hočeš priti do boljše zposlitve, glej, da postaneš na sedanjem mestu nenadomestljiv. Kmalu boš slišal: Prijatelj, pomakni se više!

SYDNEY! NSW. SYDNEY!

Vabimo na
MIKLAVŽEVANJE
v nedeljo 10. decembra
ob 7. zvečer

St. Francis cerkvena dvorana
Paddington

Pripeljite otroke, darove zanje oddajte
pri vratih od 6. naprej
Po Miklavževem odhodu prosta zabava ob
igranju odličnega orkestra
Odbor Slov. društva

ZVEDELI SMO

Zvedeli smo, da je bil g. misijonar **Stanko Podržaj** v Indiji zelo bolan. To je vzrok, da že dolgo ni mogel napisati svojih poročil Z BENGALSKIH POLJAN.

Upamo, da je medtem že ozdravel. Ali mu bomo za letošnji božič zbrali kaj darov? Dajmo, dajmo!

MISLI prosijo zanj, pošljite kar na njihov naslov. Ko boste mislili na božično obdarovanje tistih, ki jih imate radi, vključite mednje tudi g. misijonarja **Stanka Podržaja** v Indiji! — MISLI.

NI JE POTI NAZAJ...

(Nadaljevanje.)

XIV.

BENNILONG SE NI ZMENIL za ljudi, ki so se začeli nabirati v sobi. Napadla ga je čudna mrzlica, groza ga je obhajala, kot brez uma je tekal po sobi iz kota v kot. Še nikoli ni tako do živega občutil, da je izkoreninjen in vržen v nemogoč svet. Smrt — to sama na sebi še ni bila tako neznana reč, toda umreti med ljudmi, ki nimajo pojma o pogrebu, kot ga pozna njegov rod v črni Avstraliji — to je strahota vseh strahot. Kdo bo poskrbel za starodavno veljavne ceremonije, da se od telesa ločeni duši zagotovi primerno življenje in pravocasna vrnitev v novo telo? Angleški belci ne bodo znali pokopati trupla tako, da ga zemlja pokrije, mrtveca samega se pa ne dotakne. Še manj bodo voljni napraviti tako, kot je veljavno v rodu, kjer je Bennilong ugrabil dekle in si jo vzel za ženo. Tam napravijo mrtvecu visok oder iz drevesnih vej na rogovilih nekaj metrov od tal, ga polože nanj in pustijo, da ga izsuši sonce. Še drugačne možnosti so pri raznih rodovih, da se duši preskrbi lepa bodočnost in se zavaruje pred naskoki zlih duhov. Toda vse to je le v Avstraliji mogoče napraviti. Kako spravljajo s poti mrtvece v Angliji — kdo bi to vedel?

Bennilong ni tega nikoli zvedel. Preveč je bil zbeganc, da bi spraševal, pogreba samega ni dočakal v tistem kraju. Njegovi varuhi so se zbalili, da mu bodo živci do kraja odpovedali, tako očitno so ga zapuščale telesne in dušne moči. K sreči so prav tedaj zvedeli, da je imenovan nov guverner za Avstralijo — kapitan Hunter. Da se je takoj začel odpravljal na dolgo pot, so dopovedali Bennilongu, in ga brž odpravili k Hunterjevim. Težko je segel siromaku ta novi preobrat v počasno zavest, počasi je pa le vse drugo potlačilo veselje, da se bliža dan vrnitve.

"God save the King, God save Be-anga Hunter — domov, samo domov!"

Novi guverner Hunter je dobro uvidel, da je prav v zadnjem hipu prišlo zdravilo za Bennilongovo obupno stanje. Nobenega dvoma ni bilo, da bi tudi po njem segla neizogibna smrt, če bi se dosedanje životarjenje le še kak teden zavleklo. Guverner sam in vsa njegova družina so se zelo potru-

dili, da bi si Bennilong opomogel. Kar je bilo v njihovih močeh, so napravili, da bi se počutil domačega med njimi. In res, ko se je še pomlad začela oglašati in se je vrnilo v dežele zelenje, ko se je sonce iz dneva v dan boljo ogrevalo, je Bennilong postajal spet bolj samemu sebi podoben. Hunterjevi so bili ponosni na uspehe svojega truda, niso pa vedeli, da je vse drugo le rahel pripomoček, Bennilong je v duhu že živel spet v Avstraliji — to mu je vračalo moč.

V Avstraliji! Pa ne več med belci, vrnili se bo k svojemu rodu, poiskal ženo, vrgel od sebe ta vsljeni "kilt", pozabil na vso navlako, ki so mu jo vslili beli in ji rekli civilizacija. God save the King, vsega tega bo konec, ko spet posije Bennilongu na glavo toplo avstralsko sonce in se oglase ptičji kriki v evkaliptih širom po svobodni avstralski zemlji...

"God save the King, pa naj ga kar v Angliji drži, Bennilong bo čunal Avstralijo, čunal brez Kinga in Englerja — God save Australia!"

Zadnji pečat na tako razmišljjanje je pritisnil Bennilong, ko je vzklknil na tihem:

"Australia save Bennilong!"

XV.

Okorna lesena ladja je plula in plula. Težak tovor jo je vlekel bolj v globino kot jadra naprej. Meseci so minuli, preden so potniki zagledali "Terra Australis", preimenovano že v New South Wales. Vsem je zaigralo sreč. Bennilong bi najraje skočil s krova v mirno morje in plaval do obale, kjer se je zbirala številna množica.

Vrgli so sidro in spustili majhne čolne. Vreščanje množice je naraščalo, slišati je bilo klice: Bennilong doma, dobrodošel! Iz drugih grl je vrel pozdrav Phillipovemu nasledniku: Živel Hunter!

Bennilongove žene ni bilo med množico. To je moža poparilo. Nihče pa ni vprašal, kje je ostal njegov črni tovariš, pa bi tudi ne utegnil pripovedovati. Hunter ga je vzel s seboj v guvernersko hišo, kjer si ga je osvojil stari znanec Collins.

"Bennilong najbolj srečen v Avstraliji?"

"Yep", je mož veselo prikimal.

"Anglija lepa in dobra?"

"Ne dobra, ne lepa. Hladno, sonca malo. Dresava napačna."

"Kralj dober mož?"

"King good, veliki Be-anga. England ne dober."

"Kaj boš zdaj, Bennilong?"

"Jaz? Tukaj ostati. Jaz sedaj mnogo znati. Učiti pleme, ne biti zamazani. Duggerri-gay ne rad videti umazano. Jaz ne pustiti jih boriti. Ne tepli žene!"

Pomislil je na svojo ženo, ki so mu že povedali o njej, da jo ima zdaj Colbee. Polastil si jo je med Bennilongovo odsotnostjo. Ali jo bo vrnil? Ne brez boja, o tem je bil Bennilong prepričan. Pa jo le mora dobiti nazaj. Njegova je, sam jo je ukradel iz sosednjega plemena, že takrat je skoraj izgubil dušo. Še enkrat se bo spustil v boj, Colbee mora biti premagan, potem se začne novo življenje.

Planil je v svojo leseno hišico, ki mu je bila

odkazana poleg guvernerjeve palače. Pobral je kopje in dva boomernaga. Že je mislil oditi iskat sledove za Colbeejem, ko mu oko obvisi na usnjeni torbi. V njej so bile steklenice z žgano pijačo. Kdo ve, morda bi bile koristne? če bi jih podtaknil Colbeju in ga upijanil? Z lahkoto bi ga premagal...

(Konec v decembru.)

IZ "BUSA" V BRISBANE

Mirko Brenčič

DO NEDAVNA SEM MISLIL, da sva jaz in Mt. Isa poročena. Zato nisem imel namena, da bi jo kdaj mahnil kam po svetu. Prišlo je drugače. Daljši in skoraj prisiljen dopust me je dvignil. Usmeril sem korak v svet, kot ga usmerja prav nebogljhen otrok.

Kam? Plašno sem odprl vrata v pisarno TAA in si kupil listek za Brisbane med neznane Slovence. Seveda sem vzel tudi povrnati listek, saj sem resno dvomil, če se bom mogel znajti v civilizaciji. Ako ne, bi jo hitro pobrisal nazaj.

Vožnja po zraku je bila odlična. Vsaj po moji sodbi. Želodček je mirno spal na svojem ležišču. Prav nič ga ni zanimalo, kaj se godi okoli njega. Vendar sem zaradi gotovosti odločno odklanjal "cup of tea", ki ga mi je prijazna "stewardesa večkrat ponudila. Zadovoljil sem se z njenimi nameški, ki so mi bili prav všeč. Kar se tiče morega splošnega obnašanja, mislim, da je bilo prav dobro, če upoštevam, da sem se prvič srečal s tako velikim ptičem.

Brisbane! Nekoliko rahlega sunka in mati Zemlja me je spet sprejela v svoje varstvo. Prvi "dvonožec" v civilizaciji, pred katerim se mi niso tresle še ne plačane hlače, je bil Martin. Sprejel me je, kot je pač treba sprejeti "bushmana": s celo družino nedavno rojenih psov z njihovo materjo na čelu. Prav, s pomočjo domačih živali se bom spet uvedel v civilizacijo! Potem mi je Martin pokazal sobo s tri metre široko posteljo. Take v "busu" ni videti. Martin in njegova gostoljubna Pepca sta pridno zapirala ograjna vrata, pa kljub temu sem jima štirikrat ušel v mesto in se tam prav tolikokrat izgubil.

Počasi sem se prav zadovoljivo seznanil z bris-

bandskimi Slovenci. Pozdravljanja in rokovanja ni bilo zlepa kraj. Le njihovemu sočutju, ki ga gojijo napram "bushmanu", se imam zahvaliti, da nimam žuljev na roki. Njihovi medsebojni odnosi so v glavnem O.K.V. kolikor pa imajo tu in tam kaj pomečkanega, ne gladijo z likalnikom, ampak s pivom.

"Piknik" je meni bushmanu docela nepoznana beseda. Toda ko so tukajšnji rojaki priredili svoj piknik zadnjo nedeljo v oktobru, niso pozabili tudi mene povabiti. Odzval sem se rad, zakaj iz njihovega vabilia so se širile dišave, ki so me spominjale na svinjsko pečenko.

Konvoj, ki so ga sestavliali različni avtomobili, je bil ob napovedanem času na startu, vendar se je kljub dobri organizaciji nekaj udeležencev izgubilo. Jaz nisem bil med njimi, zahvaliti se imam dobremu nosu: zvesto sem sledil avtomobilu, v katerem so se vozile dišave.

Program za piknik je bil v glavnem naprej določen, nekaj točk je pa nastalo šele na licu mesta.

1. Pivo sprva po potrebi, proti koncu tudi brez nje.

2. Pomoč ge. Pepci in moji simpatiji (nedosegljivi...), ki sta rezali šunke.

3. Plavanje in skakanje v vodo. Najbolje se je izkazal nad 50letni Kranjc, ki naj bi skakal z višine 500 metrov.

4. Iskanje izgubljenih piknikarjev, pa ni bilo dosti posla.

5. Ribolov: Toti pjebi.

6. Prleški dvoboj: strokovnjaško sta ga izvedla tota Jože in France.

7. Pobijanje komarjev: vsi brez izjeme, ker potreba je bila velika.

Vse te točke so bile zanimive. Posebno Kranjčeva, ki je zares lepo skočil iz vrtoglave višine enega metra in pol — naravnost "šarku" na hrbet. Meni osebno so pa napravili najbolj globoke vtise komarji, ki so me pri belem dnevu pošteno objedli. Morda zato, ker me niso poznali.

Dragi moji Brizbanci, prav lepa Vam hvala za veseli dan. Takih piknikov si še želim, ne pozabite me povabiti. Vaše gostoljubnosti ne bom pozabil.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

Ta mesec so pa bili moji slovenski šolarji zares pridni. Le poglejte! Še moja povestica nima prostora v Kotičku. Torej sporočam samo nekaj novic.

V naši šoli se je število otrok spet malo dvignilo. Ko zdaj pridemo skupaj, napravimo precej hrupa. Pa bomo tudi še kdaj zapeli, da nas bodo kar gledali, kajne?

Še nekaj! Imeli smo spet eno provoobhajanko, Uršičeve Jožico. Povabila me je, naj jo pridem pogledat. Seveda sem šla. Saj je naša Jožica res pridna deklica. Poslala mi je pismo. Pa sami čitajte in se tudi drugi kmalu oglasite. Bom zelo vesela. Jožici pa lepa hvala! Tako je pisala:

Draga pospodična: —

Hvala lepa, da si me prišla pogledat. Na dan mojega prvega svetega obhajila sem bila zelo srečna. Danes nam je sestra dala slike in Ti eno pošiljam. Mama reče, da se zelo resno držim. Kaj pa Ti praviš?

Cvetko mi je kupil lepega ptička. Zelo rada se igram z njim in ga učim govoriti. Sedaj imamo štiri ptičke. Moj je seveda najlepši. Na vrtu imamo jagode. So lepo rdeče, posebno pa dobre. Majda in Cvetka jih tudi radi nabirata.

V nedeljo gremo na romanje. Mama si šiva narodno nošo. Tako je lepa! Ko bom jaz velika, si bom tudi eno napravila. Zelo se veselim nedelje. Gotovo boš tudi Ti prišla na romanje. Na svidenje!

Lepo Te pozdravlja Jožica Uršič.

Najboljši spis: Pomlad prihaja.

Kako lepo je spomladji! Sonce se dviga više in više na nebuh in vedno bolj greje. Dnevi postajajo daljši, noči krajše. Po travnikih in vrtovih cvetejo

prve pomladanske cvetlice: zvončki, trobentice in v grmovju se skrivajo vijolice. Zvončki pokukajo prvi izpod zemlje in oznanjajo pomlad. Travniki in gozdovi so zopet ozeleneli in se vesele pomladnega sonca.

Sadno drevje: hruške, jabolka in slive, so vse v cvetju. Tudi mi imamo na vrtu hruške, jablane, slive in limone. Zelo rad opazujem, kako čebelice letajo s cveta na cvet ter nabirajo med. Ptički veselo prepevajo in se skrivajo med cvetočimi vejamimi. Jaz in moja sestra jih rada gledava, kako z veseljem prinašajo bilke in si pripravljajo gnezda za mladiče. Torej vsi se veselimo pomladji. Po lepih pomladanskih dnevih pride zopet vroče poletje.

Mama me je naučila tole pomladansko pesem:

Preljuba si pomlad vesela,
ko ptička vsaka nam bo pela.

Škrjanček z njive poleti,
na delo glasno gor budi:
Kmetič, le pojdi orat, ženka sejat!"

Stanko Penca

Še eden: Koščica.

Neki dan je mamica kupila slive. Takih sliv jaz še nikoli nisem jedla. Ko ni bilo nikogar v kuhinji, sem eno vzela in jo pojedla. Kmalu je prišla mama in preštela slive. Opazila je, da ena manjka. Vprašala nas je, kdo je slivo pojedel. Vsakdo je rekel: "Jaz nisem".

Ko je prišel naš ata domov, mu je mama vse povedala. Po kosilu je ata vprašal, kdo je pojedel slivo. Zopet smo vsi rekli: "Jaz nisem, ata!" On se je pa ustrašil in rekel, da je v slivi koščica. Tisti, ki je slivo pojedel, bo umrl. Potem smo se vsi zelo ustrašili. Jaz sem pa vstala in rekla atu: "Jaz sem pojedla slivo, koščico sem pa vrgla skozi okno".

Vsi so se začeli zelo smejeti, mene je pa bilo sram in sem jokala. — Sandra Hrvatin.

BIBINA USPAVANKA

Biba leze, Biba gre,
majejo se ji noge.

Kam bi Biba rada šla?

V tisti kraj, ki nima dna.

Tisti kraj je sanjski svet,
v spanju čez zémljo razpet.

Zlata v njem gugalnica

Bibo ziblje sem in tja.

Veter češe ji lase,

angelci se v krog love.

Ko pa Biba se zbudi,
kraja tistega več ni.

RDECIM TOVARIŠEM NA USLUGO

Naslednjo času primerno razpravico smo brali nedavno v tedniku THE CATHOLIC WEEKLY. Vredna je, da pride tudi pred oči in v misli bralcev MISLI. Morda niso še nikoli pomislili, kako in kje bi bilo poprijeti, da se Avstralija otrese komunizma. Vredna je ta razpravica celo, da pride pred oči in v misli nekih šumnih in obenem skrivnostnih "Freedom Fighters" iz znane vasice Kings Cross. Če bi svojo neugnano energijo, polno širokoustnega sovraštva do komunizma, usmerili v delovanje, kot ga predlaga pričujoča razpravica, namesto da se navdušujejo za izgredne, razbijanja in spreobračanje sydneyjske policije, bi njihova navdušenost dosti hitreje dosegla kak vreden cilj.

Ur.

KAKOR DALEČ NAZAJ MI SEGA SPOMIN, se zavedam, da so katoliški škofje v Avstraliji pugvarjali demokratično usmerjenim delavcem, naj se resno zanimajo za zadeve svojih strokovnih organizacij in unij. Toda naj bo razlog tak ali tak, dejstvo je, da so besede škofov po večini padale na gluha ušesa.

"Saj veste, kako je s to rečjo", bo odgovoril poprečen avstralski delavec. Človek dela ves dan, zvečer je pošteno truden. Povečerjaš, nakoliko pogledaš televizijo, morda stopiš še v pub in povisiš pri kakšni igri. No in — žena se neprestano pritožuje, da nima nikogar za pogovor, kako boš šel na sestanke in seje organiziranega delavstva? Že tako je doma večkrat "mula" kot ne. Vrhу tega — ko bili sestanki vsaj malo zanimivi! Pa je zmerom ista in ista pesem, neki "voditelji" ti trobijo na uho samo staro šaro. Človek se čudi, da sploh še kdo prihaja k tem sejam.

Zares, kar nekam čudna je ta reč. Da kar ni zanimanja! Nasprotno je pa dosti takih, ki se jim unisce seje zdijo jako zanimive. Zavedajo se namreč, kako močan vpliv ima delavsko gibanje na javnost, pa so se zavzeli, da mora lepa mera te moči nekoč priti v njihove roke. Takrat bodo kot izvoljeni predstavniki delavstva in z naslovom "voditelji" sedali k skupni mizi z velikimi živinami političnega sveta in se z njimi dogovarjali kot enaki z enakimi. Najprej tu na avstralski zemlji, potem pa — kdo ve? — če ne tudi onkraj morja na raznih svetovnih pozornicah: v Moskvi, Londonu. Peipingu, Washingtonu! Z najbolj veljavnimi svetovnimi voditelji bodo uravnivali zapletene zadeve sveta, posebej svetovnega delavstva!

Ker ogromna večina avstralskega delavstva nima zanimanja za zadeve svojih unij, ki je v njih učlanjeno, prehaja vse vodstvo v roke poedincev, ki jim je v mislih v prvi vrsti osebna korist. Skušajo se povzpeti do dobičkonosnih mest v organizacijah, do položajev, ki jim bodo dali pred svetom velik ugled in prav tako veliko oblast. V čigavo korist bodo svoje položaje izrabljali, je seveda drugo vprašanje. Toda ko se večina ne briga, kdo odpira usta na sejah in kaj prihaja iz tako odprtih ust, pač ni čudno, da se prikopljejo do važnih položajev taki, ki iščejo predvsem sebe — in potem je prepozno.

Potem pa — seveda! — zapriseženi rdeči tovariši! Znajo biti do skrajnosti požrtvovalni. Naj gre tudi denar iz žepa, naj tripi družina doma, naj trajajo delavske seje pozno v noč, naj bodo za druge še tako nezanimive — zanje je vse silno zanimivo, samo da komunizmu gre pšenica v klasje! Komunizmu so se predali, za komunizem se šrtvujejo — kaj lahak posel imajo le prepogosto, ko snujejo svoje načrte v odsotnosti in ob nezanimanju demokratičnih ljudi, pa naj bodo že katoličani ali ne. Ali naj se čudimo, da prehajajo delavske unije druga za drugo v roke rdečih tovarišev?

Komunisti in nekomunistični sebičneži prevzemajo oblast v delavskih organizacijah za enkrat še v "bratskem zagrljaju", toda kdor pozna komunizem, bo vedel, da je to le politična ljubezen. Kadar hitro bodo komunisti sami dovolj močni — in do tega pride, če bo delavstvo ostalo še dolgo tako brez zanimanja — bodo sami prevzeli vse vodstvo, odzagali nerdeče "bosse" in posegli še po drugih oblasteh, dokler ne bo njihova — vsa dežela.

Boljše usluge avstralski delavec ne more napravljati komunistom, kot če se še in še izgovarja: truden sem, ne utegnem, ne zamina me, kaj bi se hodil na seje in sestanke — dolgočasit... G.M. Kel-leher.

RDEČA ALBANIJA, majčkena kakor je, silnemu Hruščevu spati ne da. Tako mu je v napotje, kot mu je bil mrtvi Stalin poleg enako mrtvega Lenina. Na žalost pa Albanija noče biti — mrtva. In je zapisal NEW YORK TIMES: Sovjetski lev se zaganja v albanskega mačka, ali ni smešno? Je smešno in ni. Iz Albanije prihaja odgovor, ki ga Hruščev predobro razume: Nas in Kitajcev je 700 milijonov...

Iz Slovenske Duhočniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 19. nov. (tretja v mesecu): Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 26. nov. (četrta v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Villawood: ob 10:15.

Nedelja 3. dec. (prva v mesecu in prva adventna): Blacktown ob 11.

Nedelja 10. dec. (druga v mes. in druga adv.): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 17. dec. (tretja v mes. in tretja adv.): Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30.

Vedno in povsod pred mašo spovedovanje.

Villawood

Ostane pri četrti nedelji v mesecu, le 15 minut pozneje — torej ob 10:15. Na svidenje 26. novembra!

SLOVENSKA KARITAS Poroča

PO NAKLONJENOSTI KAT. IMMIGRATION OFFICA smo dobili spet svoj kotiček za sestanke, petje, čitanje, šahovske igre itd., da se lahko zbira.

To je v znani hiši na 121 Queen St., Woollahra, ki jo ima zdaj v najemu omenjeni Immigration urad.

Naš kotiček je v nekdanji plesni dvoranici, ki ima zdaj vhod naravnost z verande. Obiskovalci bodo našli mnogo slov. knjig, listov in časopisov, ki jih lahko pregledujejo in berejo.

Za sedaj bo odprt naslednje večere:

Vsek četrtek ob 7. zvečer;

vsek petek ob 7. zvečer;

vsko soboto od 2. pop. do poznega večera;

vsko nedeljo tako kot v soboto.

Večinoma boste ob teh urah našli tam tudi duhovnika, če bi imeli kak opravek pri njem.

Lahko boste plačali naročnino za MISLI, naročili knjige itd.

PEVCI — POZOR!

Fantje in moški, ki bi želeli peti pri moškem zboru, lepo vabljeni na prvo vajo v KARITAS dvorani na 121 Queen St., Woollara, in sicer v petek 17. novembra ob 7:30 zvečer.

Pouk bosta vodila p. Odilo Hajnšek in g. Ludvik Klakočer.

Vabljeni vsi, ki imate veselje do petja in znate biti disciplinirani.

NASLOVI DUHOVNIKOV

Dr. Ivan Mikula kot doslej: Convent Sacred Heart, Rose Bay, telefon FU 6230.

P. Odilo Hajnšek: 66 Gordon St., Paddington, telefon FA 7043 — 7044.

P. Bernard Ambrožič (in MISLI): 6 Wentworth St., Point Piper, Sydney. Telefon FM 1525. (Najbolj verjetno me dobite zjutraj med 8:30 in 10:30).

IZ POZDRAVNIH BESED P. ODILU

IZ BRISBANA je poslal g. dr. Mikula napisan pozdravni govor, ker se osbeno ni mogel udeležiti sprejemnega večera in kazanja slik v nedeljo 15. oktobra. Med drugim je pisal:

"Pozdravljam Vas, p. Odilo, pozdravljam Vas kot Vaš nebogljeni sobrat, ki že deseto leto zbiram razkropljeno credo širom po Avstraliji. Na Koroškem v moji župniji ob Vrbskem jezeru — pred vrati Celovca, v soseščini tabora slovenskih mučencev v Vetrinju, sva si prvič segla v roke. Obnavljali ste po vojni razdejano duhovno življenje v moji župniji in drugod. Z Vami je zapela hodiška fara in vsa slovenska Koroška cerkvene ljudske pesmi. Sedaj Vam ni bilo dano, da bi se povrnili k slovenski zibelki Koroški, kjer je nagrmadenih toliko Vaših dobrih del, za katere le nebeški Oče ve, za mnoge pa tudi hvaležni Korošci.

Tam v Celovcu se je mogočno razmahnila 110letna Mohorjeva družba, ker ste ji Vi s pomočjo radodarnih ameriških Slovencev poklonili tiskarske stroje in druga sredstva. Srce Vas je vleklo nazaj na Koroško, tam so že napovedovali Vaš prihod, pa je prišlo drugače. Težko odpoved srčni želji po

povratku v ljubljeni trpči Korotan naj Vam božja Previdnost poplača z mnogimi trajnimi uspehi na tretjem kontinentu Vašega delovanja. Složno se hočemo duhovniki in verniki z Vami truditi, da nam bo laže prenašati roboto in vročino delavcev v vi-nogradu Gospodovem.

Pozdravljam Vas v imenu SLOVENSKE KARITAS, ki nam budi več nego organizacija — budi nam ujedinjenje dobrih src za podvig krščanstva med nami in to prav po besedah sv. Pavla: "Največja pa je ljubezen!" Ljubezen najprej do Boga, potem pa do brata in sestre slovenske krvi.

Dragi p. Odilo, sprejmite pozdrave slovenskega tucata s tremi ničlami (12,000) v Avstraliji. Možje, žene, fantje in dekleta čutijo z nami duhovniki težko odgovornost pred Bogom za duhovni in telesni blagor naroda, vsi hočemo složno sodelovati, da ostanemo božji in Marijini.

P. Odilo, pojoči misijonar treh kontinentov, bodite nam dobrodošli, želimo Vam vsaj desetletje blagonosnega dela v avstralski Sloveniji!

Ivan Mikula, župnik.

"AVSTRALSKEGA DUHOVNIKA RAZJEZI"

NA ENO TOČKO V PISMU IZ RICHMONDA je odgovor še na dolgu. Tam smo brali: "Še ena stvar je, ki razjezi avstralskega duhovnika prav posebno hudo. Kadar se namreč 'novi' zaustavijo v cerkvi za vrati ali ob strani, namesto da bi sedli v klop".

Na to rečem: **Jeze** avstralskega duhovnika v takih primerih ne bom hvalil, na vso moč pa poхvalim njegov smisel in skrb za red v cerkvi. In v tukajšnjih cerkvah — pa tudi amerikanskih in mnogih evropskih — spada k redu, da ne visiš nekje ob vratih ali ob steni, ko so klopi po vsej cerkvi. Ko greš v kino, spada k redu celo to, da ti s prstom pokažejo, kje je tvor sedež. Tudi po cerkvah imajo marsikje reditelje, ki prav tako pokažejo, vendar še takrat, ko so po večini vsi sedeži že zavzeti. Dokler niso, boš menda ja sam videl, kje je prostor. Ko enkrat veš, da je to zahteva reda v avstralskih cerkvah, zakaj bi se ne držal tega in zakaj bi duhovnika "jezil", saj nisi prišel v cerkev kot upornik?

Zakaj doma (in v Italiji...) ni dovolj sedežev po cerkvah, o tem tu ni vredno razpravljati. Saj ni treba, da bi bilo povsod vse tako, "kot je bilo doma". Vzemimo navado ali kar naravnost postavo, da v Avstraliji ženska ne pride v cerkev razoglavava. Sama na sebi je reč malenkost, ni pa kar nič napačna malenkost. Čemu bi se naše ženske upirale? No, saj se ne upirajo, da le zvedo, kaj se tukaj smatra za prav. Če bi pa katera le vztrajala pri goli glavi v cerkvi, bo seveda prej ali slej avstralskega duhovnika "razjezila", avstralske vernike pa celo — pohujšala! Še marsikaj takega bi lahko navedel, kar se zdi našim ljudem sprva čudno, v resnici pa ni nič drugega kot nova potrditev stare resnice: DRUGI KRAJI, DRUGE ŠEGE IN NAVADE.

Je pa nekaj drugega, kar morda avstralskega duhovnika ne "razjezi", ker tega sploh ne vidi. Vidi pa pogosto slovenski duhovnik — govorim iz lastne skušnje. Slovenska služba božja v dosti veliki cerkvi, vernikov komaj toliko, da zasedejo — recimo — tretjino klopi. Toda zasedejo — katere klopi? Kar mogoče najbolj **zadnje** — spredaj pred oltarjem in duhovnikom pa mogočna praznотa!

Naj pove, kdor more, zakaj ljudje tako delajo? Meni je nerazumljivo in to ljudem tudi povem ter jih "naženem" naprej. Hvala Bogu, doslej se mi še ni bilo treba ob takih prilikah "razjeziti", ker navadno še dosti radi ubogajo — **razen pri polnočnici**, ko mnogi moški prav za prav samo z eno nogo pridejo v cerkev in jih je še tega očitno — sram...

Prav ko sem napisal to zadnjo točko na pismo iz Richmonda, je prišlo od tam drugo. Z zanimanjem ga boste čitali — v božični številki. **P. Bernard.**

ČESTITKE!

Na letnem sestanku organizacije THE GOOD NEIGHBOUR COUNCIL je bil v eksekutivo izvoljen z enajstimi drugimi uglednimi osebami dr. Ivan Mikula kot predstavnik katoliškega imigracijskega urada v Sydneju.

Dr. Mikula je prišel kot stalni delegat v eksekutivo namesto Rev. Erisa Tierneya, ki je doslej zavzemal to mesto.

Tako gre dr. Mikuli čast, da je prišel v ta odbor kot prvi član, ki ni rojen v Avstraliji. Vsi ostali člani so rojeni Avstralci. Čestitke!

MESEC JE KAR HITRO NAOKOLI in spet je treba brskati za novicami. Novic je sicer dovolj, a treba je izbrati take, ki bodo zanimive za vas.

Društveno življenje je bilo v preteklem mesecu kaj živahno, četudi tega niste opazili. Nekateri odborniki so se prav pošteno oznojili s pripravami za ponovitev VERIGE v Blacktownu, ki je pa bila spet slabo obiskana. To je pri nas že znana "lepa" slovenska navada. Skoraj bi nam bilo žal za trud, ki smo ga s tem imeli.

Predsednik in nekateri igralci so morali že zgodaj zjutraj zapeljati kulise v Blacktown in pripraviti oder. Po končani igri jih je čakalo enako delo da so vse spravili nazaj v Sydney. K sreči je bila sobota, da so mogli drugo jutro nekoliko poletati.

Ves dan delati in žrtvovati prosti čas za slovensko stvar, to tudi za odbornike katerekoli organizacije ni majhna reč. Posebno še, če ne vidijo med rojaki zanimanja za kulturne prireditve, kot se tako rado zgodi prav našim društvenikom.

Zadoščenje imamo v tem, da so bili prisotni s prireditvijo zadovoljni. Tudi zapeli smo lepo pod vodstvom p. Odila, ki ga je zbranim predstavil predsednik Janez Klemenčič. Na prireditve je prišel tudi g. dr. Mikula in se tudi njemu za pozornost zahvaljujemo.

Ne bilo bi lepo, če se ne bi ob tej prilики zahvalili za izdatno in nesebično pomoč ge. Barbari Forte in njenemu Janezu. Zagorje je še vedno trdno slovensko. Prav lepa hvala obema!

Prizor iz igre VERIGA

V NEDELJO 15. OKTOBRA smo sydneyški Slovenci v svoji sredi pozdravili patra Odila. Večer je bil še kar dobro obiskan, a človek bi vendar pričakoval, da bo vsaj ob takih prilikah dvorana nabit polna. Če ne drugo, vsaj slovensko petje in skioptične slike iz Slovenije bi morale ljudi pritegniti. No, pa drugič, saj še ni vseh dni konec.

P. Odilu želimo obilo uspeha, zvrhan koš zdravja in zadovoljstva, pa čim manj — razočaranja!

IMELI SMO LEPE NAČRTE za slovensko razstavo, pa jo bomo morali zaradi prazne blagajne odložiti na boljše čase. Smo se preveč "izkašljali" ob prioritvah VERIGE. Upamo, da boste vsaj na MIKLAVŽEVANJE prišli v lepem številu. Če že sebi ne privoščite Miklavža, privoščite ga svojim otrokom. Darila zanje bomo sprejemali eno uro pred Miklavženim prihodom v nedeljo zvečer 10 decembra v St. Francis Hall, Oxford St., Paddington.

ZADNJA ŠTEVILKA MISLI je prinesla zanimiv članek o KNEŽJEM KAMNU, ki ga je Slovensko društvo Sydney postavilo za svoj društveni znak. Povejmo, da nismo mislili na tisto 50letnico, ki jo opisuje članek. Ker more narodna kultura nemotena rasti in se razvijati le v svobodi, si je naše društvo, kot kulturna organizacija za rojake v Avstraliji, izbrala za svoj znak knežji kamen — simbol pretekle in bodoče svobode slovenskega naroda.

Le za visoke cilje se izplača delati in žrtvovati. Naš cilj je dovolj visok, zato zanj tudi delamo in se žrtvujemo.

Odbor Slov. društva Sydney

ČE PRIDEŠ S KOROŠKEGA

v Buenos Aires

Tako pot je napravil g. Vinko Zaletel in pisal o njej v Našem Tedniku. Ker se zanimalo za Buenos Aires, kulturno žarišče izseljene Slovenije, bomo iz pričujočega odломka marsikaj zvedeli. — Ur.

ŠE ISTI VEČER ME HOČETA VIDETI moja bivša farana iz Trnovega v Ljubljani. Ker ni prometnega sredstva, sta si sposodila kolesi in prišla 8 km daleč semkaj na obisk. Kaj pravim: 8 km daleč! To je tukaj blizu! Saj je veliki Buenos Aires 35 km širok. Veliko naših ljudi se vozi z avtobusom ali kolektivom uro daleč na delo! To presega vse naše pojme! Mesto, ki bi pri nas segalo od Šmihela do Celovca ali od Baškega jezera do Celovca. Mesto, ki ima sedem milijonov ljudi, skoro toliko kakor vsa Avstrija. Ena tretjina vsega prebivalstva ogromne Argentine, ki je za dve Evropi, živi v tem mestu. Mesto, v katerega bi spravil 150 Celovcev! V tem mestu naj se sedaj spoznam in obiskujem ljudi, ki žive raztreseni po vsem mestu!

Buenos Aires pomeni v našem jeziku "dober zrak". Jaz sem prišel prav tedaj v najslabši zrak. Tako vlažen, da je bilo v njem 100% vlage: brez dežja je tako kakor bi deževalo. Nič se ne posuši, prav vse je vlažno. Sredi zime je, pa toplo 16° C. Spati ne morem nič. Mislim, da radi črne kave (seveda prave, ne iz vogrškega župnišča). Pa me vedeni bolj boli glava, zjutraj je taka, kot bi imel svinec v glavi, da sem komaj odmaševal.

Tako jzutraj, prvo jutro v B. Airesu največja letalska nesreča, kar jih je imela Argentina. Blizu letališča je treščilo na tla letalo argentinske letalske družbe. 67 mrtvih, prav nihče ni ostal živ. Vzrok: pravijo, da to slabo vreme. Pravega vzroka pa nihče ne ve.

Prihodnjo noč je razsajala strašna nevihta z bliski in gromom in je deževalo kot bi iz škafa vlival. Hvala Bogu! Nevihta je pregnala meglo in vlagovo, veter je prinesel mraz, pa tudi suho zimo. Mraz je tukaj le tedaj neprijeten, kadar je vlažno, tedaj gre v kosti.

Nekaj vsakdanjega, običajnega so v Argentini stavke. Prišel sem v splošno delavska stavko. Ker je promet obstal, zato tudi otroci in učitelji niso mogli v šolo in torej tudi šole ni bilo. Sedaj se pripravlja splošna delavska stavka za nedoločen čas. Pravkar je končala enotedenska mlekarska stavka.

Misli, November, 1961

Ker je mestna občina zahtevala, da sme priti v mesto samo sterilizirano mleko, so mlekarji začeli stavkati in jih nič ne brigajo otroci, ki mleko nujno rabijo. V Cordobi, kjer je tudi precej Slovencev, pa sedaj policija stavka. Mesto ima zasedeno žendarmerija, ki mora razganjati demonstrante-policeje. Kljub policijski stavki so zločinci zelo mirni, ker se bojijo, da bi nastopilo vojaštvo in preki sod (naglo sodišče), če bi bilo preveč ropov in zločinov. Zato čakajo na boljše čase, ko bodo policiji nehali stavkati.

Od 1. do 7. avgusta bodo stavkali vsi učitelji po celi Argentini. Ako ne bodo s to stavko dosegli povišanje plače, bodo potem stavkali za nedoločen čas. Lani je n. pr. medicinska fakulteta stavkala kar celo leto. S 1. avgustom bodo podražili vožnjo na železnici in železničarji se že pripravljajo na stavko, da dosežejo povišanje plače. Če traja stavka le en dan, kot na dan mojega prihoda, ima država 220 mil. pesosov zgube. Danes bi morala biti stavka elektrikarjev, pa so jo včeraj preprečili. Če ni električne, potem poleg vsega drugega tudi ni vode in ne odtoka iz stranišč, ker je vse urejeno na električni pogon.

Primer, kako gre v Argentini: v parlamentu so se nekateri opozicionalni poslanci pritožili, da policija pri zasliševanju uporablja mučenja. Policija seveda protestira. Ko sta bila pri nekem roparskem napadu ubita dva policaja, so napravili slovesen pogreb skozi mesto. Ko so šli mimo parlamenta, je nekaj policijskih oficirjev stopilo iz vrste in začelo streljati v parlament. To streljanje je fotografiral neki časnikar-reporter; ko so policiji-pogrebcu to videli, so ga pretepli, mu vzeli in razbili aparat — jih je pač bilo sram, da bi bilo streljanje naslikano. Sedaj so pa v protest stavkali vsi časnikarji in zato naslednji dan ni izšel noben časopis. Škodo so pa imeli ne policaji, ampak časopisi sami in prodajalci. Dobro, da mene ni bilo zraven, ker jaz bi prav gotovo fotografiral, pa bi mene pretepli in še adjipo aparat.

Na vsak korak občutim v Južni Ameriki, da nisem v Evropi. Z našimi pojmi se tu ne da živeti. Razlike v mišljenju in načinu življenja so velikanske. Pa tudi v verskem življenju. Novonaseljeni Slovenci so se tu uveljavili, skoro vsi imajo že svoje hiše, četudi je to v mestu združeno to z velikimi stroški, živijo materialno bolje, kot bi v Evropi, toda starejši hrepenijo po Evropi. Deloma radi vremenskih prilik, neugodne klime, predvsem pa radi načina tukajšnjega življenja. Rešuje jih le medsebojna povezanost in pa slovenske verske in kulturne organizacije.

(Konec str. 352)

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Corrimal. — Na tem mestu se najlepše zahvaljujemo vsem udeležencem žalnega sprevoda oči pogrebu naše ljubljene nepozabne hčerke in vnučkinje Suzane, ki je morala končati svoje nežno življenje 27. sept. 1961 v potoku Towradgi. Bog povrni vsem, naj Vas nikoli ne zadene podoben udarec. Posebna zahvala č. patru Ambrožiču, ki je opravil na dan pokopa angelsko sv. mašo in ostale obrede. Prav tako smo hvaležni za tolažilne besede de vseh, ki ste z nami sočustvovali. — Žalujoči starši Kocjan, Drmota in drugi sorodniki.

Corrimal. — Ta dopis pišem zato, da boste starši mlaadoletnih otrok previdni in dobro izbirali, s kom naj se vaši otroci igrajo. Tako se boste zavarovali, da ne boste nekoč objokovali izgubo otroka, kot zdaj moja hči Olga in zet Kocjan. To že veste, da je padla v potok naša ljubljena Suzana, kaj je bil vzrok padca, pa ne moremo dognati in menda nikdar ne bomo. Igrala se je namreč z drugima dvema otrokomoma okoli pet let starosti, pa od onih dveh, ki sta moralna biti priči padca, nobeden ne pove nič pravega, pa naj ju sprašujemo mi ali policijski organi. Sploh je avstralski zakon tak, da od otrok pod osmim letom ne sprejme za veljavno nobene izjave. Tako ne moremo zvedeti niti za pravo mesto, kje se je naša deklica ponesrečila, še manj pa vzrok padca v vodo. Policia je zapisala samo "accident". Toliko torej o tej nesreči v pouk staršem: Ne puščajte svojih majhnih otrok spred oči! — Anton Drmota.

Fairfield. — Pišem o svojem razmišljjanju pred praznikom Vseh svetnikov. Kako smo daleč od naših dragih pokojnih, posebno staršev, naših otrok ter drugih sorodnikov! Na ta dan smo vedno prižigali sveče na grobovih, ki smo jih poprej lepo okrasili z venci in šopki. Zdaj nam je pa dano le to, da v mislih poromamo na grobove onih, ki tam spe začasno spanje. Čeprav smo daleč od tam, lahko pošiljamo na njihove grobove cvetje molitve za pokoj njihovih duš. — Naj izrečem tudi zahvalo n. Odilu za lepi govor preteklo nedeljo v Villawoodu. Upam, da smo vsi veseli prihoda še enega slovenskega dušnega pastirja med nas. Želimo mu mnogo uspeha in sreče na novi zemlji, kamor ga je zanesla misijonska gorečnost. — Karla Twardy.

VICTORIA

Kew, Melbourne. — Stanujem v slovenskem hostelu p. Bazilija, ki mu pravimo Padua Hall. To je staro ime, pa je ostalo tudi zdaj. Dosti fantov v našem hostelu je novicev v Avstraliji, tako tudi jaz. Nisem še član Slovenskega kluba in tudi še ne naročnik MISLI. Kljub temu rad čitam list in se tudi udeležujem skupnih klubskih izletov. Zares je lepo živeti med slovenskimi fanti. Zanimivo je poslušati dialekte z vseh slovenskih vetrov. Nedavno je dospel z ladjo nov slovenski fant in se je ustavil pri nas. Odločil se je takoj, da bo živel v slovenskem hostelu. Seveda smo se vsi hoteli hitro seznaniti z njim, da bi nam povedal svoje dogodivščine. Ker nas je veliko, sem jaz prišel v pogovor z njim šele drugi dan. Bil je redkobeseden, pa to mi je rekel: GUAAVA ME BULI. Dolgo sem moral ugibati, kaj je hotel s tem povedati. Končno sem ugotovil, da ga od potovanja še glava boli. Pa se je kmalu otresel glavobola in sedaj se imamo radi tudi z njim, kakor z vsemi drugimi fanti iz raznih krajev Slovenije. — Ivan S.

Riddell. — Zahvaljujem se rojakom za sočustvovanje ob smrti moje blage matere. Ob tej izgubi mislim na marsikaj, kar sem doživel v domovini in potem v Avstraliji. Doma sem spremjal borbe skozi vsa štiri vojna leta. Po končani vojni nisem bil spoznan za vrednega, da bi doma užival težko prisluženi kruh. Uvidel sem, da je treba iti iskat kruha v tujino in tako sem prišel v Avstralijo. Rojaki dobro veste, da je tudi v tej deželi začetek težak. Kar se mene tiče, sem bil zmerom vajen trdega življenja. Moj rojstni dom je v Zabukovici pri Žalcu. Bili smo revni in že po šestih mesecih od mojega rojstva smo izgubili očeta. Nekako sem dočakal vojnih let in tedaj je bilo treba iti pod orožje. Po končani vojni sem se znašel v zaporu — to je bila zame nagrada od strani nove Jugoslavije. Po mnogih bridkostih sem prišel v Avstralijo, pa naj bo Bog zahvaljen za vse. Dobro poznam Bonegillo, svojega emigrantskega življenja drugod ne bom podrobno opisoval. Leta 1956 sem se odločil za nakup farme v tem kraju. Želja po grudi me je namreč povsod spremljala. Zraven sem zažezel videti tudi svojo ljubo mamo in je res prišla za nami. Ni

bila mestna ženska, zato se ji je na kmetih tu pri nas prav dopadlo. Žal, ni bila dolgo med nami, naj v Bogu počiva. Toda skoraj istočasno z njeno smrtjo so prišle še druge nesreče, brat Slavko je izgubil delo v tovarni, s težavo sem mu našel novo zaposli.ev. Doma na farmi pa nesreča pri prašičih, nič manj kot 35 je poginilo od zastrupljenja. Kako se je to zgodilo, še ni dognano, s pomočjo oblasti še preiskujemo. Zdi se pa, da ni bilo slučajno. Tako je prišlo, da moram imeti opraviti še s sodiščem, ki ga v vseh svojih 36 letih nisem nikdar uporabljal. Mnogi rojaki po Victoriji me poznaajo, rad bi bil prijatelj vsem pa se zdi, da me nekateri še vedno imajo za takega, kot sem bil nekoč doma, da me je namreč lahko vsak tepel, kdor ni maral otrok. Skušam moško prenesti tudi to in prosim Boga, da bi se ne vdal skušnjavi in se zaobljubil: Nikoli več ne bom nikomur pomagal! Vsem rojakom želim iz srca, da bi nikoli ne bili v takih težavah.— Anton Baloh.

QUEENSLAND

Brisbane. — Brali smo, da je prišel v Avstralijo nov slovenski duhovnik, znani organizator pevskih zborov, pater Odilo Hajnšek. V Avstraliji bo zanj tudi v tem pogledu dosti dela, saj je podobno, da sploh nimamo zares izvežbanega pevskega zbora. Upam, da bo zdaj marsikomu dana prilika, da po kaže, koliko ima volje za stari slovenski običaj — petje v zboru. Tukajsnji na novo preurejeni pevski zbor, ki je prvič pel pri maši 1. okt. v Villa Maria cerkvi, pošilja p. Odilu prisrčno dobrodošlico in pozdrav. Tukajšnjim slovenskim družinam pa zbor kliče, naj dajo možnost svojim fantkom in dekljam od desetega leta naprej, da se pridružijo Borisu, Lojzu, Sonji, Kristinci in drugim novim ter starim pevcem. Ne bo jim žal. Poleg lepega petja se bodo učili tudi slovensko čitati. Vaje imamo na domu ge. Gizele Vuga in v kripti v Valley, kakor nanese. Pozdrav vsem, ki čitajo MISLI! — Stanko Sivec.

Brisbane. — Prejel sem naročeno knjigo THE SLOVENES OF CORINTHIA. To je bogata dokazilna zbirka, ki nam v angleškem besedilu prikazuje lego tega ozemlja ter boj prebivalcev s sosedji za obstoj tega prelepega koščka slovenske zemlje, kjer je tekla zibelka slovenskemu državnostvorju. Ta knjiga in ZGODOVINSKI ATLAS SLOVENIJE drug drugega čudovito izpopolnjujeta. Vsa čast izdajateljicama. — Studia Slovenica in Slov. Kult. Akcija — obe knjigi sta nam v ponos, obe idealno dobri. — V 10 štv. MISLI sprašuje

Pavle Jevnikar iz Adelaide, odkod izvirajo podatki ljudskega štetja in kdaj je Kranj postal tretje mesto Slovenije. Te podatke je objavil KLIC TRIGLAVA v Londonu pred meseci, poleg teh pa še več drugega o gibanju prebivalstva v Sloveniji po najnovejšem ljudskem štetju. — V svoji 6. letošnji številki so nam MISLI predstavile slavno avstralsko pevko Dame Nellie Melba. Stoletnico njenega rojstva obhajamo letos. Tega jubileja se je spomnila tudi avstralska poštna uprava, ki je izdala Melbine znamke po 5 d. Slika na znamki je posneta po njenem kipu v Narodni galeriji Victorije — delo kiparja Sir Bertrama Mackenalla. — Prav lep pozdrav vsem bralcem! — Janez Primožič.

WESTERN AUSTRALIA

Osborne Park. — Slovenski klub za Zahodno Avstralijo je povabil narod na svojo prvo javno prireditev v Grško dvorano na Parker St. Vršila se je v soboto 30. sept. Odzvali so se razen nekaj gostov sami Slovenci, ki so napolnili precej prostorno dvorano. Predsednik kluba, dr. J. Koce, je pozdravil prisotne v obeh jezikih in na kratko prikazal težki boj Slovencev stisnjениh med tri močne narode, za narodni obstoj in lastno kulturo. Navedel je imena nekaterih naših velikih mož: Baraga, Prešerna, Korošca in drugih, ki so vsi po svoje doprinesli k močni odpornosti našega naroda spričo tolikih težav. — Naslednja točka je imela biti nastop mladega kvarteta, pa je hud prehlad vodilnega tenorja nastop preprečil. Vendar smo imeli srečo: rešila nas je mlada 19letna Slovenka Jožica Štrukelj, ki je šele v začetku leta prišla k svoji omoženi sestri Znidaršič in ostala med nami. Ob klavirskem spremljevanju druge Slovenke, Marice Lundrove, nam je Jožica zapela več narodnih pesmi in to tako lepo, da smo poslušalci naravnost strmeli. S tako luhoto je dvignila glas in pela s tako iskrenim občutjem, da je res zasluzila splošno občudovanje. Navdušenje je prikelo do vrha, ko je predsednik izročil obema deklamacama zaslužene šopke. — Razvila se je prijetna prosta zabava ob odlični godbi, da je vladala med nami največja zadovoljnost. Prisotni so pozvali Klub, naj čimprej spet kaj takega priredi. — Veneslav Tomšič.

KOROŠEC v ARGENTINI

(s str. 349)

Južno Ameriko si predstavljamo kot deželo diktatur. Vsem je še v spominu Peron s svojo božansko Evito. Po mestu je še mnogo napisov: "Peron vuelve" — Peron se vrne. V resnici je tu mnogo preveč svobode, ker ljudje niso zreli zanjo. Tu se mi ni treba nič prijaviti, kje stanujem. Tu lahko odpreš trgovino ali obrt brez koncesije, kadarkoli

in kjerkoli hočeš. Lahko propagiraš, kar hočeš, lahko stavkaš. Včeraj so po mestu kričali in letake delili pristaši kubanskega diktatorja Fidel Castra — nihče jih ni motil. Lahko obogatiš hitro, seveda znati moraš in ne smeš imeti krščanskih pojmov o pravici in poštenosti. Tu je dežela neomejenih možnosti, toda boriti se moraš z življenjem, da ne podležeš. Slovenci se uveljavljajo s pridnostjo in iznajdljivostjo, domačini pa z vsemi sredstvi, tudi s takimi, ki jih mi po krščanski vesti odklanjam. Prav zato je Argentina tudi dežela bogatstva in revščine.

OKTOBRSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 slovar, 6 stan, 10 lobe, 11 Oporto, 13 oven, 14 misel, 15 dekan, 17 nas, 19 er, 21 car, 22 Etna, 23 nos, 26 Atl., 27 Emil, 28 rop, 30 car, 31 madam, 33 nered, 35 road, 37 sinoči, 38 isto, 39 Waag, 40 Mostar.

Navpično: 1 Slovenec, 2 lov, 3 obed, 4 venec, 5 romar, 6 SOS, 7 Trenta, 8 Atlanta, 9 no, 12 pin, 16 kad, 18 Slvador, 20 Romania, 24 sirena, 25 pod, 28 radim, 29 Paris, 31 meč, 32 most, 34 rog, 36 ata.

Rešitev poslali: Anica Marinček, Anica Cimerman, Ivan Golob, Alojz Meglič, Jože Kristan, M. Rebotko, Janez Ilič, Mina Galič, Karla Twrdy.

Škratu pigin! V zadnji številki je pri križanki, ki ste je reševali, posegel vmes in požrl pripis: Poslal **Mirko Rakušček**. Da bi ga koklja! — namreč škrata, ne Mirka!

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:
poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlač i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič
54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

NADALJNJI DAROVI ZA SKLAD

£3-0-0: **Kristjan Možina**;

£ 2-0-0: Ivan Slavec, Franc Purgar, Jože Topolovec;

£ 1-0-0: Marg. Kosmina, Miroslav Penca, Štefan Sernek, Jože Vuzem, Danilo Mrzek, Martin Šilec, Stane Žust, Roman Perko, Ciril Škofič, Slavko Slučaj;

£ 0-10-0: M. Cimerman, Anton Šajn, Frank Spreitzer, Marijan Oppelt, L. Cerkvenik, Anton Drmota.

Kot vedno: prisrčna hvala vsem in drugim se priporočamo.

I. Valenčič & J. Woppel

naznanjata vsem melbournškim Slovencem,
da sta prevzela

"Service Station" na vogalu St. George Rd.
in Normanby Ave., Thornbury.

Priporočava se, da se v vseh potrebah svojih avtomobilov obrnete na naju. Boste deležni hitre in dobre postrežbe.

GOTOVO VAM JEZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, motorcikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd.)

Z A S V O J C E V D O M O V I N I

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Ne glede na to, ali naročajo darilne pošiljke pri naši tvrdki, dajemo rojakom ZASTONJ navodila in nasvete v zadevah, ki spadajo v poslovanje naše ali sorodnih tvrdk.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKE Z DARILNIMI POSILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštne money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JÄMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

BLIŽAJO SE BOŽIČNI PRAZNIKI

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE

JEZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
- B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVNDARJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKE Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSKIH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POSLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBSCINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

POHITITE Z NAROČILI PAKETOV!